

**17
AUGUST -81.**

Fred?

FRED er et ord som blir mye brukt – og misbrukt. Folk flest vil ha fred, enten de bor i Afghanistan, El Salvador, Polen eller Norge. Vi veit at dette er et rettferdig og oppriktig ønske. Når derimot de som skaper den urettferdige krigen tar ordet fred i sin munn, bør vi ha lært av historia at vi må våkne. Hitler holdt sin siste partikongress i 1938 under mottoet «Fredens kongress»!

**Rød
Valgallianse**

RV

LEDER: PARTIET I LANDSMØTE—PERIODEN

INTRODUKSJON TIL DEBATTOPPLEGGET: »PARTIET I LANDSMØTEPERIODEN».

Dette er et diskusjonsopplegg om partiets arbeid i landsmøteperioden. Opplegget er et svar på kravet om en breiere demokratisk behandling av partiets planer. Etter vedtektene skal partiets neste landsmøte holdes innen fire år etter det 3. landsmøtet, det vil si omkring årsskiftet 84/85. Det betyr at det er snuett tre og et halvt år igjen av landsmøteperioden når dette diskusjonsopplegget sendes ut. Og så skal det behandles i organisasjonen. Svara på opplegget skal oppsummeres og en endelig plan vedtas. Det betyr at når planen vedtas er det omkring tre år til landsmøtet. Fra tidligere veit vi at det ikke er realistisk eller riktig å regne med mindre enn halvannet år til sjølve landsmøteforberedelsene. For at landsmøtet skal holdes til riktig tid, bør altså forberedelsene være i gang høsten 1983. Dette betyr med andre ord at det er i hovedsak nå, det kommende halvåret, at vi bestemmer kursen for partiets arbeid i landsmøteperioden. Det vil sjølsagt bli behov for justeringer underveis. Men i hovedsak vil toget da gå på skinner. De skinnene må legges nå om vi ikke vil bli et haleheng til utviklinga.

Nettopp fordi denne plandiskusjonen har så store ringvirkninger, er den lagt opp så breitt som mulig. Dette er ikke bare en diskusjon om hva vi mener partiet bør drive med til neste år. Det er først og fremst en invitasjon til å forme partiet i den retninga vi ønsker det skal utvikle seg fram mot midten av tiåret. Vi ønsker med andre ord å få folk til å løfte blikket litt og se framover for å øke bevisstheten om hvor vi vil. Når vi har lagt opp en hovedkurs for landsmøteperioden som helhet, må dette målet sjølsagt brytes ned i årsplaner og halvårsplaner. Når vi gjør det vil vi gjerne finne ut om noe av det ønskelige ikke får plass i planen. Da må vi i såfall justere ambisjonene ned. La oss ta som eksempel nevne organiserte partidiskusjoner. Forut for siste landsmøtet blei det uttrykt et sterkt ønske om å diskutere en lang rekke strategiske og taktiske spørsmål i partiet. Noen av disse diskusjonene vil gå naturlig inn i sjølve landsmøtediskusjonene. Men bortsett fra det har vi i hovedsak tre semestre (V-82, H-82, V-83) til rådighet. Alle som har noen år på baken i partiet veit at ett semester gir helt klare begrensninger på hvor mange emner det er mulig å diskutere. Derfor vil vi bli nødt til å gjøre et valg. Hvilke diskusjoner ønsker vi å prioritere framfor andre? Sentralkomiteen ønsker at medlemmene skal ha størst mulig innflytelse på dette valget. Dette er en av grunnene til at vi inviterer til å planlegge disse diskusjonene nå. Denne problemstillinga kan overføres på andre områder. Det er begrensa hvilke kampanjer av ulike slag det er mulig å gjennomføre innafor landsmøteperioden. Dette valget vi gjør vil derfor utelukke andre ting.

Dessuten vil vi ikke ha helt »blanke ark» å forme planene våre på. Dersom det blir fred i perioden vil kommunevalget 83 kreve sitt, liksom forberedelsene til stortingsvalget 85. Tariffoppgjøret 82 og 84 (evt. også 83) vil kreve sitt. Det samme vil årevise foreteelser som 1.mai, 8.mars osv. kreve sin del. På toppen av det hele må vi planlegge med et visst slingringsmonn, så vi har rom til å ta oss av uforutsette hendelser og viktige endringer i klassekampen.

På dette punktet kan en lett bli litt oppgitt. Planarbeidet inneholder så mange »hvis» og »kanskje» og forbehold at det kan være fristende å la det skure. Men gi ikke opp. På tross av usikkerhetsmomenter, er det mulig å forme partiet i ei bestemt retning, dersom vi bare bestemmer oss for det. Sjøl om vi må justere underveis er det mulig å finne fram til visse krav vi vil stille til oss sjøl og til partiet og som vi vil holde fast ved.

PLANFORSLAG

TF 3

II DEN OBJEKTIVE SITUASJONEN

Åttiåra vil innebære store utfordringer for partiet. Situasjonen internasjonalt er prega av stor uro, kraftige omskiftninger og voksende økonomiske problem.

Verdensøkonomien er ramma av krise, såvel kapitalismen i vest som det sovjetdominerte Øst-Europa.

Når det gjelder den vestlige verdensøkonomien, som Norge er en integrert del av, så er denne nå prega av en alvorlig konjunkturedgang. Sykliske kriser har ramma den kapitalistiske verdensøkonomien med jamne mellomrom, og har ramma Norge i større eller mindre grad. Men det er grunnlag for å tru at den krisa vi nå står overfor uttrykker en økonomisk nedgang av djuptgående og langvarig karakter.

Det er klart at den norske oljeproduksjonen og inntektene fra den har redusert virkningene av krisa. Det er tilmed trulig at denne sektoren også vil kunne spille en slik rolle framover.

Men det er helt klart at nedgangen har vært saldert fra norske kapital sin side ved å velte økte byrder over på norske arbeidsfolk. Kontinuerlig og økende nedgang i disponibel inntekt for arbeiderklassen de siste 5 åra uttrykker dette.

Dersom den økonomiske verdenskrise får et slikt djuptgående og varig forløp, som det er grunn til å tru, så vil den norske økonomien uansett oljeinntekter få alvorlig nedgang.

Dette vil få alvorlige følger for arbeidsfolk i Norge, og stille partiet overfor store utfordringer.

Alt nå har vi opplevd forsmaken på ei slik kriseutvikling. Arbeiderklassen opplever nå en synkende levestandard. Ikke bare som nevnt i form av synkende reallønn, men også i form av sosial nedrustning.

Inflasjonen øker stadig. Gjennom å gire opp seddelpressene og gjennom kredittpolitiske tiltak, skjerper regjeringa og finanskapitalen utbyttinga til fordel for seg, mens reallønna synker for det arbeidende folket.

Boligdyrtida slår nå alle rekorder og nedskjæringene på sosiale ytelser er i full gang.

Regjeringas »Langtidsprogram» er et program for å møte krisa med å tvinge arbeidsfolk til å betale størst mulig del av denne rekninga.

Den *politikken* regjeringa fører vil ha stor betydning for arbeiderklassens kår i en situasjon med kapitalisme i krise. For å få en virkelig ledelse av kampen mot myndighetenes krisepolitikk, er det ikke tilstrekkelig at partiet aktiviserer seg hver gang det oppstår kamp. Tvert om er vi nødt til å analysere regjeringas økonomiske politikk, og gi vårt svar på den. Gjennom vår egen økonomiske politikk, industripolitikk osv. må vi utvikle en revolusjonær taktikk, for å mobilisere størst mulig del av arbeiderklassen til forsvar og kamp for sine interesser.

Ingen *politikk* kan under de nåværende samfunnsforholda avskaffe krisene i kapitalismen. Vi må ikke spre illusjoner om at »en alternativ politikk fra oss», ville avskaffe krisa om den blei regjeringspolitikk. Mange progressive og tilmed partimedlemmer, har slike illusjoner. Derfor må vår økonomiske politikk, industripolitikk osv. ha to klare siktemål:

- avsløre borgerskapets krisepolitikk, og reise arbeidsfolk til kamp for å forsvare levekåra sine.
- avsløre kapitalismens udugelighet og propagandere nødvendigheten av sosialisme.

Dataevolusjonen ruller inn over oss og vil i løpet av kort tid kunne føre til økende strukturproblemer og arbeidsløshet i flere bransjer. Samtidig er den teknologiske revolusjonen på linje med den industrielle revolusjonen. Den vil skjerpe motsigelsen mellom produksjonens samfunnsmessige karakter og den private tilegnelsen ytterligere. De spørsmåla som dataalderen reiser må partiet utvikle svar på, både i form av konkrete handlingsparoler og i form av en langsiktig strategi.

Til diskusjon:

- Hvilke endringer i samfunnsutviklinga står vi overfor i 80-åra?
- Hvordan skal vi ruste partiet til å møte dem?

Det er denne helhetsplanlegginga, kall det gjerne »strategi for landsmøteperioden», som vi inviterer til diskusjon om. Når det gjelder detaljplanlegginga er vi særlig interessert i å få til en diskusjon om detaljene i årsplanen for 1982. Når det gjelder -83 og -84 vil detaljene bli såpass usikre at de har mindre interesse annet enn som antydninger av ei bestemt retning.

HVEM retter dette diskusjonsopplegget seg til? Diskusjonen bør omfatte flest mulig av partiets medlemmer. Derfor trykker vi opplegget i Tjen Folket. Men for å ikke sprengte lagsmøtene i høst har vi valgt å gjøre diskusjonen obligatorisk bare for styrene på ulike nivåer, (lag, UDS, DS).

TIDSFRIST? Diskusjonsinnlegg som skal ha noen konkret innvirkning på SKs endelige vedtak om planen må være SKAU i hende seinest 1. desember.

DISIPLIN. Vi vil innskjerpe at alle styrer har svarplikt. Vi har dårlig erfaringer med tidligere høringsrunder. I den forrige planhøringa var det bare 7% av laga som sendte svar. En slik mangel på disiplin svekker partidemokratiet. Denne gangen er det hovedplanen for landsmøteperioden som skal legges opp, derfor må vi kunne kreve fulloppslutning.

SPØRSMÅLA er ment som rettleiing. Det er altfor mange til at dere rekke å diskutere alt.

DEL A

I VÅRE STRATEGISKE MÅL

Når vi skal planlegge for en så lang periode som landsmøteperioden er det sjølsagt helt nødvendig at vi har vårt langsiktige mål klart for oss.

Våre strategiske mål framgår av partiets prinsipp-program. Kort sammenfatta består disse i:

– Forberede arbeiderklassen, dens allierte og kommunistpartiet på å erobre statsmakta i Norge, opprette proletariatets diktatur og innføre sosialismen.

Eller: viss det blir krig og landet okkuperes, må vi reise det norske folket til motstandskamp for å frigjøre landet. Om dette lykkes må folket mobiliseres til å ta landets skjebne i egne hender, erobre makta i staten og bygge sosialismen.

Disse måla er store og langt utafor rekkevidde. Veien fram til å innfri dem er kronglete, og framfor alt reiser den mange uløste problem. Vi veit ikke om en slik revolusjonær situasjon, som åpner mulighetene for sosialisme i Norge, ligger langt framme i tida eller ikke. Kanskje overlever kapitalismen i hundre år til i Norge. Men å utelukke at en revolusjonær situasjon kan oppstå om 10 år - 20 år - 30 år, ville bety å se fullstendig bort fra utviklinga i klassekampen nasjonalt og internasjonalt.

Derfor må partiet arbeide målbevisst for å bygge opp den organisatoriske, politiske og ideologiske styrken, som er nødvendig for å løse de oppgavene som de strategiske perspektivene stiller oss overfor.

Vi veit at *reformer*, valg osv. *aldri* kommer til å føre til sosialisme. Den borgerlige statsmakta i Norge kommer aldri til å bli styrta før arbeiderklassen og folket *militært* er i stand til å fravriste borgerskapet makta.

Så vanskelig, og samtidig så enkelt, stiller spørsmålet seg. Forut for arbeiderklassens erobring av statsmakta vil det foregå en omfattende politisk, økonomisk, teoretisk kamp, som vil modne vilkåra for framveksten av et sosialistisk Norge.

I denne prosessen vil partiet nå framganger, vi må tåle tilbakeslag, vi vil stå overfor enorme problem som krever løsning. I verste fall vil partiet kapitulere overfor sånne utfordringer og gå til grunne, og nye krefter vil måtte ta opp tråden der vi slapp den.

Vi må ha de strategiske målsettingene klar for oss når vi skal utforme partiplaner. Vi må hele tida ha det utgangspunktet at vi utformer partiplaner, som målbevisst og steg for steg setter oss bedre i stand til å gjennomføre de strategiske oppgavene.

Til ettertanke: Hvordan forene disse langsiktige måla med våre kortsiktige behov?

PLANFORSLAG

TF **5**

KRIGSFAREN

Etter vårt syn har krigsfaren økt og sosialimperialismen har rykka fram posisjonene sine. Samtidig har USA begynt å frykte at grunnen skal svikte. Denne blandinga er dynamitt og betyr at krigen kan komme i løpet av relativt kort tid.

Samtidig er det mulig for en kombinasjon av krefter, økonomiske som politiske, å utsette krigen. Dersom den Afghanske, eritreiske og den kampucheanske geriljaen påfører Sovjet tilstrekkelig nederlag. Dersom de europeiske landa styrker sin evne politisk og militært til å stå i mot sovjetisk press. Dersom Kina fører en rett anti-krigspolitikk osv. Disse faktorene kan bidra til at krigen utsettes og at Sovjets mulighet er til å vinne krigen reduseres.

På den økonomiske fronten er USA ramma av nedgang og krise. Sovjet har også økonomiske problem og stagnasjon. Dette kan føre til endringer av styrkeforholdet mellom supermaktene, og dermed også virke som en faktor til å utsette krigen.

Men de økonomiske krisene i både vest og øst, kan også skjerpe kampen fra Sovjets side for omfordeling, og dermed skjerpe faren for krig.

Dessuten er det farlig å skjematisk utviklinga av styrkeforholdet mellom supermaktene og redusere dette til et spørsmål om *økonomi aleine*. Vi er nødt til å analysere utviklinga av forholdet mellom supermaktene både politisk, militært, strategisk og økonomisk for å få et vitenskapelig grep på faren for krig.

Alt i alt vil en sann analyse slå fast at faren for krig fortsatt er framtreddende og økende.

Ut fra dette må vi ha et dobbelt perspektiv:

- *Primært* må vi sette av tid, krefter og ressurser for å forberede massene og partiet til å møte en krigssituasjon.
- Samtidig må vi gå i spissen for å gi de bidraga som kan gis i Norge til at krigen utsettes: forsvarspolitisk initiativ, støtte til frigjøringsbevegelsene, kamp mot sovjets politiske press, kamp mot ettergivenshetspolitikk overfor sosialimperialismen osv.

Til diskusjon:

- Hvordan ser dere på krigsfaren?
- Hvilke muligheter har vi til å bidra til at krigen utsettes? Er det mulig å hindre krigen?
- Hvordan bør vi prioritere indre-organisatoriske forberedelser på en eventuell krigssituasjon?

III. SITUASJONEN I ML-BEVEGELSEN

ML-bevegelsen i vesten er inne i ei alvorlig krise. Det er splittelser, revisjonistisk utglidning og oppløsning i ei rekke land.

Denne situasjonen har sammenheng med flere forhold:

- indre svakhet i disse organisasjonene og partiene. Klassegrunnlag, teoretisk nivå, manglende tillempling av marxismen-leninismen på egne forhold.
- splittelse i den internasjonale kommunistiske bevegelsen og utviklingen i Kina.
- revisjonistisk påvirkning og press fra sosialimperialismen.
- press fra borgerskapet, økonomisk og ideologisk.
- ideologisk forvirring, manglende evne til å løse store, uløste problemer i taktikk og strategi.

Samtidig bekrefter den økonomiske krise i kapitalismen de marxistiske teoriene, og gjør diverse »Venstresosialistiske» og reformistiske kritikker av marxismen fra 60- og 70-åra fullstendig til latter.

Den internasjonale utviklinga bekrefter det vi har sagt om sosialimperialismen i ti år.

Klassekampen er heller ikke i noen allmenn ebbe, sjøl om det går opp og ned og konservative og reaksjonære strømninger gjør seg gjeldende. Tvert om står de oppgavene Klassekampen reiser i kø for at partiet skal stille seg i spissen for å løse dem, samtidig som partiet ikke greier å ta hand om dem.

Alt dette gjør første halvdel av åttiåra til ei kritisk fase for ml-bevegelsen.

AKP(ml) er ramma av den samme krise som ml-bevegelsen internasjonalt. Forskjellen fra endel land der ml-bevegelsen ligger med brukket rygg, er at vi har greid å manøvrere partiskuta gjennom stormene til nå uten å bli påført noe grunnskudd.

Situasjonen i partiet er motstridende og det foreligger ingen helt fersk analyse. SKs politiske utvalg diskuterte situasjonen i partiet på sitt møte i mai. Det materialet som lå til grunn for diskusjonen på det møtet blei i det alt vesentlige lagt fram i forrige nummer av Tjen Folket. Der pekte vi på følgende negative tendenser:

- Medlemstallet i partiet synker. Det er en økt utmeldingstendens og nyrekrutteringa går langsomt.
- Klassesammensetninga svekkes. Delvis skjer det en overgang fra proletære til ikke-proletære yrker, og dels er det liten rekruttering direkte fra arbeiderklassen.
- Kvinneandelen av medlemstallet synker.
- Gjennomsnittsalderen øker.
- Det er en tendens til passivitet og organisatorisk oppløsning.

Situasjonen på PUs møte var at det ikke fantes materiale til å si »nå er bunnen nådd», eller »fra nå vil det bare gå oppover». PU fant tvert om grunn til å understreke alvorlet i situasjonen og å appellere til medlemmer og tillitsmenn om å ta kampen opp mot den negative utviklinga. Et usikkert kort på PUs møte var mulighetene for nye gruppeutmeldelser. Vi veit at gruppa av utmeldte folk rundt Helge Ør og Tor H. forsøker å organisere et eller annet og at de fortsatt har informanter og fraksjonelle kontakter innafor partiet. Denne anti-partiaktiviteten må vi ta alvorlig og den ville kunne gjøre en del skade. Når denne virksomheten kombineres med de negative tendenser innad i partiet, vil den sjølsagt kunne ha større effekt, enn om partiet var i toppform. (Når vi tar denne gruppa taktisk alvorlig, må vi samtidig legge til at den virker svært udugelig. Politisk har den nesten bare en fellesnevner: mot AKP, ellers spiker den fra konservative og sosialdemokratiske standpunkter på den ene sida og over til standpunkter som ligger nært opptil partiet.)

Etter PUs møte har det kommet fram en del nytt materiale, uten at det gir grunn til noen større endringer av konklusjonene. Men vi vil likevel referere dem her for det de er verdte.

For det første har reaksjonene på utmelding og negative tendenser blant mange medlemmer og tillitsmenn vært ansvarsfull og fin. I stedet for å bli mismodige har mange kamerater reagert med å slå fast at de vil slåss for å sikre partiet. Det at problemene er lagt på bordet med tall og fakta har også virka på samme måte. Kameratene ser at det faktisk finnes en trussel mot det partiet de har vært med på å bygge opp og det akter de ikke å finne seg i uten videre. Dersom denne tendensen utvikler seg vil den bli et stort aktivum for partiet. Problemet er at den ennå ikke har nådd den mer passive delen av partiet.

For det andre har interessen for kommunistisk teori og skoling fått et klart oppsving. Det er ennå ikke snakk om noe gjennombrudd eller et omfang som kan sammenliknes med Mao og Leninstudier for noen år tilbake. Men at det er interesse for å studere filosofi og politisk økonomi kan det ikke herske tvil om.

For det tredje er det en positiv utvikling i gang i Rød Ungdom. Landsmøtet i Rød Ungdom var ikke prega av misstemning eller »sitte-på-kammerset-holdning». Tendensen i ungdomsforbundet er klart positiv. Stikkord her er satsing på skolene, senking av gjennomsnittsalderen, teoretisk interesse, innsatsvilje. Vi skal ikke overdrive forventningene eller stikke Rød Ungdoms problemer under en stol. Men det hører med i et helhetsbilde av ml-bevegelsen i Norge at det er i ferd med å skje gledelige ting i ungdomsbevegelsen vår.

For det fjerde er debatten om viktige spørsmål i teori og politikk i ferd med å ta seg opp igjen i partiet. Etter landsmøtet var det en negativ tendens i retning av at debatten stoppa opp. Men i samband med sommerleirene og utforminga av den økonomiske politikken har debatten blomstra opp igjen i et konstruktivt spor.

For det femte kan det ikke herske tvil om at vi er igang med den mest omfattende valgkampanja som

PLANFORSLAG

TF 7

partiet har gjennomført til dato. Det er store ulikheter i aktiviteten fortsatt. Men sett under ett er partiorganisasjonen mer drivende og aktiviteten bedre planlagt og mer allsidig enn før.

Disse fem punktene bygger som sagt ikke på et helhetlig materiale. De bygger på en del kadermøter, på observasjoner, på oppsummering av noen sommerleire, på det som registreres sentralt av RV-aktivitet osv. Når vi likevel nevner dette, er det fordi vi mener det er riktig å ta med begge sider av partilivet når vi skal diskutere situasjonen. Det er først med denne planhøringa vi vil få et virkelig stort materiale om situasjonen i partiet (dersom alle styrer gjør jobben sin!)

(Materiale til diskusjon:

- Organisasjonsrapporten i juni TF
- Partiformannens innleiing mot Helge Ø i DNS, trykt i Røde Fane.)

Til diskusjon:

- Hvordan oppfatter dere situasjonen i partiet nå? Prøv å gi ei vurdering av positive og negative tendenser og ei vurdering av helheten.
- Hva bør gjøres for å løse de problemene dere ser i partiet?

DEL B: VÅRE VIKTIGSTE OPPGAVER I PERIODEN

IV DE TRE FORMENE FOR KAMP

I det følgende sitatet snakker Lenin om tre former for kamp, den politiske, den økonomiske og den teoretiske. Finn eksempler på alle tre formene fra vår egen praksis. Hvordan kan vi drive den teoretiske kampen i praksis slik at det blir hele partiets sak?

La oss sitere det som Engels sa i 1874 om betydninga av teori i den sosialdemokratiske bevegelsen. Engels erkjenner *ikke to* former for den store kampen til sosialdemokratiet (politisk og økonomisk), slik som det er moderne å gjøre her hos oss, *men tre, for han stiller den teoretiske kampen på linje med de to første formene*. Anbefalingene hans til den tyske arbeiderbevegelsen, som var blitt sterk praktisk og politisk er så lærerike sett ut fra dagens problemer og stridigheter, at vi håper leseren ikke blir ergelig på oss når vi siterer et lang avsnitt fra den innledende merknaden hans til *Bondekrigen i Tyskland* (Der Deutsche Bauernkrieg), som for lengst er blitt en stor bibliografisk sjeldenhet:

»De tyske arbeiderne har to viktige fordeler framfor arbeiderne i resten av Europa. For det første tilhører de det mest teoretisk anlagte folket i Europa, og de har beholdt den sansen for teori som de såkalte »dannet« klassene i Tyskland omtrent har mista fullstendig. Uten tysk filosofi som gikk forut for den, særlig Hegel, ville aldri den vitenskapelige sosialismen ha blitt til - den eneste vitenskapelige sosialismen som har eksistert. Uten sans for teori blant arbeiderne ville aldri denne vitenskapelige sosialismen gått dem i kroppen og blodet slik den har gjort. At dette er en enorm fordel, kan en på den ene sida skjønne ut fra likegyldigheten overfor all teori, som er en av hovedårsakene til at den engelske arbeiderbevegelsen kryper så sakte av sted, trass i den storarta organiseringa i de enkelte foreningene, og på den andre sida ved å se på all den ugagnen og forvirringa som er forårsaka av proudhonismen, i den opprinnelige formen blant franskmennene og belgierne, blant spanjolene og italienerne i den formen som er karikert videre av Bakunin. (s.34-35)

(Hva må Gjøres?)

Det nye ved Engels var at han stilte teoretisk kamp på lik linje med de to andre kampformene, og slo fast at kommunistene ikke kunne seire uten å føre en aktiv teoretisk kamp.

Vårt partis erfaringer, ikke minst det siste året, bekrefter at den teoretiske kampen må spille en helt sentral rolle for oss.

Vårt parti kan derfor ikke gå framover ved å si »nå skal vi sette den økonomiske kampen på topp» eller »nå skal vi sette den politiske kampen på topp». Vi må forplikte oss til å føre kamp på alle de tre områdene. Derneft må vi gjøre en analyse av hva som er de viktigste oppgavene i den økonomiske kampen, i den politiske kampen og i den teoretiske kampen. Dette gjelder partiet som helhet, det gjelder distriktsstyrene våre og det gjelder i størst mulig grad avdelingene våre. På grunnplanet vil det være store variasjoner, men det kommer vi tilbake til.

For AKP(m-l)s del er *økonomisk* kamp mesteparten av den faglige kampen, kamp mot sosial nedrustning, kamp mot boligdyrtid, kamp for daghjem/fritidshjem osv. Den *politiske* kampen omfatter store deler av propagandaarbeidet (spredninga av Klassekampen som det viktigste), valgkamp, anti-imperialistisk kamp, anti-rasistisk kamp, avsløringer, politiske møter, kamp mot krigsforberedelsene, kort sagt hele spekteret av politisk kamp opp til og inkludert den sosialistiske revolusjonen. Den *teoretiske* kampen dreier seg om kampen mot borgerlig og revisjonistisk ideologi, utvikling av marxismen i kamp mot all slags forvrengninger, studier av marxistisk teori, filosofi, politisk økonomi..

Våre tidligere måter å stille oppgavene på fra 1 til 5 og med indre og ytre hovedoppgaver har ikke tilfredsstilt kravet til ei slik tredeling av kampformene. Derfor vil vi ikke stille oppgavene på denne måten nå. Det eneste som gir mening er å snakke om hovedoppgaven innafor den økonomiske kampen, evt. de viktigste oppgavene innafor den økonomiske kampen osv. Ellers må det føre til en eller annen form for ensidighet.

Det er et felt som faller utafor disse tre kampformene, og det er organiseringa. (Dvs. med en viss spissfindighet kan den plasseres inn under politisk og teoretisk kamp, men det er lite fruktbart for våre behov.) Derfor må vi behandle organisering for seg som et eget område.

Alle ordinære avdelinger av AKP(m-l) skal drive de tre formene for kamp etter styrke og lokale forutsetninger. Det betyr f.eks. at ei arbeidsplass-avdeling som utelukkende driver faglig arbeid, den gjør ikke jobben sin som en kommunistisk avdeling. Ei avdeling skal ordinært drive den økonomiske kampen som er viktigst for massene de arbeider blant (unntak er avdelinger i politiske fronter og en del andre). Ei ordinær partiavdeling skal drive politisk kamp, ikke minst spredning av partiavisa. Den skal også delta i de viktigste politiske kampene som valgkamp, 1.mai osv. Etter evne skal også slike avdelinger ta egne politiske initiativer, arrangere politiske møter, drive offentlig polemikk, organisere politiske kampanjer e.l.

Sjøl om mye av den teoretiske kampen vil bli ført i sentrale partiorganer er det viktig at ikke avdelingene lar dette feltet ligge. Teoretisk kamp kan være polemikk mot revisjonistene på stedet om prinsipp-spørsmål, men det kan også være skoloring og konsolidering av avdelinga og sympatisørene i marxismen-leninismen.

Det er klart at i lang tid framover er det mange lag som ikke vil leve opp til slike krav, så krava må oppfattes som et mål. Det er noe vi må kjempe for å få til.

Til diskusjon:

- Hvilke former for økonomisk, politisk og teoretisk kamp fører dere i deres partiområde. (Nevn eksempler.)
- Hvilke deler av disse kampområdene mener dere partiet forsømmer for tida?

PLANFORSLAG

TF 9

NOEN ORD OM DET VANSKELIGE ORDET »PRIORITERING»

Prioritering er vanskelig av flere grunner.

Det er vanskelig fordi det å prioritere noe *opp* betyr samtidig å prioritere noe annet *ned*. Prioritere er et dialektisk ord. Det uttrykker ikke en mengde, men et *forhold*. Ideer om at det går an å prioritere opp det meste, er enten naiv velvilje eller svindel. Det er sjølsagt mulig å øke den samla innsatsen og på den måten sørge for at alle får sitt. Men med en gitt innsats *må* prioritering bety at et eller annet område må betale for at et annet område skal vinne. Dette gjelder ikke minst en liten organisasjon med små ressurser. Derfor må enhver som skal få noen tyngde i prioriteringsdebatten forsøke å uttale seg vel så klart om hvilke områder en ikke går inn for å prioritere, eller som en mener bør prioriteres ned.

Prioritering er også vanskelig fordi vi ofte snakker om ulike nivåer. Prioriteringa i partiledelsen bør ofte være ganske annerledes enn summen av partiets prioriteringer. Prioriteringene i DSene bør være annerledes enn i laga osv. Men om disse prioriteringene spriker altfor mye, vil det oppstå problemer av typen nedprioriteringa av det faglige arbeidet i partiet.

På toppen av dette er det mange forhold i partiet som ikke lar seg så lett påvirke av et prioriteringsvedtak. Folk som jobber med kultur må fortsette å jobbe med kultur uansett om partiet som helhet ikke har prioritert kulturarbeidet. Folk som driver distribusjon av avisa må fortsette med det sjøl om valgkampen er hovedoppgave. Det er en styrke for partiet om vi klarer å opprettholde en allsidig aktivitet uansett prioritering. På den andre sida kan det lett føre til at folk ikke får den støtten av partiet som de har krav på.

Alt dette nevnt som en advarsel før vi gir oss i kast med prioriteringsdiskusjonen.

PARTIETS SENTRALE PRIORITERING

Prioritering er først og fremst et spørsmål om folk, kader. Allmenn prioritering uten disponering av folk er i ni av ti tilfeller tomt snakk.

Sentralkomiteens disponering av sine medlemmer er derfor et uttrykk for den gjeldende prioriteringa. Det samme gjelder sentrale utvalg. Utfra en slik synsvinkel har SK prioritert følgende områder:

Nivå 1:

- Organisasjonsledelse, daglig ledelse
- Organisasjonsarbeid, sentralt og distriktvis
- Parlamentarisk arbeid, valgkamp
- Faglig arbeid, arbeid på arbeidsplassene
- Klassekampen, redigering, ledelse, økonomi
- Organisasjonsøkonomi
- Kvinnearbeid
- Arbeid for å forberede partiet og massene på krig, anti-imperialistisk arbeid, kamp mot krigen
- Tilrettelegging/ledelse av partidiskusjoner

Nivå 2:

- Dessuten: (gjennom utvalg)
- Internasjonalt arbeid
- Samearbeid
- Målarbeidet
- Forlagsdrift
- Teoretiske tidsskrifter, utredningsutvalg

Nivå 3:

- Ikke prioritert:
- Ungdomsarbeid
- Studier/skolering
- Boligarbeid

Dette er den formelle prioriteringa. Men det er sjølsagt høyst varierende nivå på de ulike områdene innbyrdes og over tid. SK har f.eks. brukt flere ressurser på ungdomsarbeidet etter landsmøtet enn på målarbeid. Likevel gir oversikten et nokså riktig bilde av helheten.

Det mest oppsiktsvekkende av denne lista er sjølsagt nivå 3. Plasseringa av disse viktige områdene er ikke et resultat av eksplisitte vedtak. De er en funksjon av at andre områder er gitt prioritet på nivå 1.

Erfaringe viser at det er vanskelig å prioritere et område fra nivå 2 eller 3 til nivå 1 uten at det kommer i direkte konflikt med ett eller flere av de områdene som allerede er prioritert på nivå 1. (Eksempel: Da SK vedtok å prioritere faglig arbeid og parlamentarisk arbeid på nivå 1, førte det uten videre til at internasjonalt arbeid blei prioritert ned til nivå 2 og skolering/studier blei uprioritert.)

SKs politiske utvalg har gjort vedtak som betyr å prioritere studier/skolering opp til nivå 1. Det blir SK som nå må fatte vedtak om hva det betyr for de områdene som i dag er prioritert der.

SKAU har fått forslag fra ledelsen i Rød Ungdom som betyr å prioritere ungdomsarbeidet opp på nivå 1, men avvist det. I stedet har SKAU fatta vedtak som betyr ei gradvis opp-prioritering til nivå 2. Partiets arbeid med ungdommen er utilfredsstillende. SK har ikke funnet noen løsning på hvordan partiet skal gjøre et kvalitativt framskritt her. Vi håper på ideer og forslag. SKAU har også vedtatt at nedprioriteringa av internasjonalt arbeid til nivå 2 er prinsipielt tvilsom og en kortsiktig løsning.

PRIORITERING FOR PARTIET SOM HELHET

SKs politiske utvalg foreslår følgende prioritering for partiet som helhet i den kommende perioden (rekkefølgen er tilfeldig):

- Faglig arbeid, arbeid på arbeidsplassene
- Forberede partiet og massene på krig/anti-imperialistisk arbeid/kamp mot krigen
- Konsolidering av partiorganisasjonen/partibygging/verving
- Skolering, partidiskusjoner
- Valgkamp, parlamentarisk arbeid
- Propaganda, først og fremst Klassekampen
- Styrking av partiøkonomien.

Den allmenne prioriteringa lar seg sjølsagt forene med det vedlagte planforslaget fra SKs faglige utvalg. Den lar seg også forene med planforslaget fra SKs kvinneutvalg (vedlagt), fordi den planen ikke krever veldig stor plass. Men derimot står denne prioriteringa i klar motstrid til f.eks. et forslag om at hele partiet skal ha kvinnearbeid som sin nest viktigste oppgave et halvt år, eller et forslag om ei større ungdomskampanje.

Der som PUs prioriteringsforslag blir vedtatt betyr det at vi satser helt bevisst på den faglige kampen som den viktigste delen av den økonomiske kampen, det betyr at vi satser helt bevisst på at propaganda, valgkamp, faglig arbeid og anti-imperialistisk arbeid som partiets viktigste former for politisk kamp. Når det gjelder teoretisk kamp, er det meninga at intern skolering/diskusjoner skal styrke forutsetningene for den, at vi skal drive teoretisk kamp omkring de politiske kampområdene våre og at kampen for strategien vår skal spille en viktigere rolle i partipressa.

PLANFORSLAG

GENERELL MÅLSETTING FOR LANDSMØTEPERIODEN

Det kan skje store endringer i landsmøteperioden, både i Norge og internasjonalt, som vi ikke har oversikt over nå, og som vil tvinge oss til å revidere planen helt eller delvis. Blir det krig i perioden, vil den sjølsagt stille oppgavene helt annerledes enn om det ikke blir krig. Vi kan ikke gjøre annet enn å planlegge på grunnlag av en kvantitativ utvikling av de utviklingstendensene vi ser i dag. Så må vi være innstilt på å justere planene når forholda krever det.

Et mål for perioden må være en kvalitativ og kvantitativ styrking av partiet, med særlig vekt på den første.

Ei kvalitativ styrking av partiet må bety en klar økning av skoleringsnivået på nøkkelområdene i den marxist-leninistiske teorien. Det må videre bety ei kraftig videreutvikling av partiets program, knytta til analyser av norske og internasjonale forhold og med en mer konkret strategi for sosialisme enn hva vi har i dag. Kvalitativ styrking må også bety å øke partiets evne til allsidig kommunistisk arbeid, særskilt i arbeiderklassen. Kvalitativ styrking må bety høyning av nivået på partiets teoretiske arbeid og konkretisering av partiets linje på ulike områder. Kvalitativ styrking må bety å øke partiets og kadrenes evne til sjølstendig analyse og gjøre partiet organisatorisk og politisk bedre i stand til å spille rollen som fortrøpp for arbeiderklassen og folket.

Dette kan virke ganske luftig og generelt, og det blir også luftig om det ikke konkretiseres. Likevel er det viktig å avklare hvor vi vil på denne måten. Vær derfor kritiske og nøyaktige på dette punktet. Kvantitativ styrking av partiet. I første omgang betyr det å stoppe oppløsningstendensene og konsolidere partiet. Deretter betyr det målbevisst rekruttering og partibygging. Det betyr økning av partiets innflytelse i fagbevegelsen, i propagandaspredning, i oppslutning ved valg.

Når dere diskuterer dette, prøv å sette dere etappemål som dere rapporterer til partiledelsen, slik at den kan bygge på lokale målsettinger når den lager en helhetsplan.

Den generelle målsettinga for planperioden, må også inneholde målsettinger for utvikling av enhetsfronten rundt partiet. Dette er uttrykt i forslaga til plan for faglig arbeid/arbeid på arbeidsplassene og plan for kvinnearbeidet.

Diskusjonen de siste månedene har avslørt klare motsigelser i partiet i spørsmålet om prioritering av arbeid i fredsorganisasjonene kontra anti-imperialistisk arbeid. Ta opp denne motsigelsen til diskusjon.

Det er generell enighet i partiet om at vi må jobbe i ulike masseorganisasjoner. Men det er uenighet om hvilke masseorganisasjoner det er riktig å prioritere. Dette bør også komme opp. Prøv også å ta stilling til hvilke masseorganisasjoner/fronter dere bør prioritere lokalt, og hvilke dere mener bør prioriteres sentralt.

De siste åra har partiet utvikla ei viss prioritering av det parlamentariske arbeidet. Her finnes det kamerater som mener dette er riktig, men at det bør prioriteres høyere enn i dag. Andre kamerater mener at det alt er prioritert for høyt. Denne motsigelsen bør også på bordet i den grad den er til stede.

Kamerater som jobber på særskilte områder, som f.eks. kulturarbeid, bør diskutere sin plass i partiarbeidet og partiets prioritering av deres arbeid. Her bør de både se det som sin oppgave å forfekte sin særinteresse, og samtidig prøve å se realistisk på hva partiet har mulighet til.

LOKAL PRIORITERING KONTRA SENTRAL PRIORITERING

Partiets organisering er ganske spesialisert. Vi har en høy andel arbeidsplass/bransje/faglig lag, og en minskende andel reine boliglag. Dessuten har vi bylag/tettstedlag og landsbylag. På toppen av det hele har vi en del frontlag, lag med politiske spesialoppgaver. Dette betyr at det vil være motsigelser såvel som enhet mellom lokal og sentral prioritering. På den ene sida må vi utvikle partiets allmenne virksomhet som binder hele partiet sammen i felles diskusjoner og praksis. Ellers smuldrer partiet opp i lokale sirkler. På den andre sida må vi også utnytte spesialiseringa. Det er et aktivum for partiet å ha, li

oss si et lag som er spesialisert på å jobbe med anti-rasistisk arbeid. Dersom et slikt lag styrker sin evne til sjølstendig arbeid, vil det kunne høyne kvaliteten på hele partiets arbeid. På den andre sida er det sjølsagt en fare for at et lag blir aleine med sin spesialvirksomhet.

- Diskuter deres egen prioritering, hva dere sjøl kan gjøre for å utvikle partiet. Diskuter også hva dere sjøl må ha hjelp med fra partiet for å utvikle dere. Her må dere prøve å ta bevisst stilling i prioriteringa mellom ulike felter. Vi trenger ikke ei ønskeliste fra a til å.

- Lokal prioritering vil ha liten effekt hvis det ikke også følges opp med folk til å gjøre jobben.

For arbeidsplasslaga o.l. står de økonomiske kampooppagavene nokså klart. For dem vil det som oftest være et spørsmål om å styrke den politiske og teoretiske kampen, samt å opprettholde initiativet i den økonomiske kampen.

For reine boliglag står det annerledes. Her står de politiske kampooppagavene, med valgkamp, anti-imperialistisk arbeid, Klassekamp-salg osv. klart. Men linjene for den økonomiske kampen er milt sagt mangelfulle.

For andre lagstyper stiller det seg annerledes igjen. Dette bør tas opp særskilt når lagsstyrene diskuterer sine muligheter og behov.

IDEOLOGISKE STRØMNINGER I PARTIET

Landsmøtet slo fast at et moderne revisjonistisk høyreavvik var hovedfaren i partiet. Utviklinga etter landsmøtet har bekrefta dette. Deler av »opposisjonen» utvikla seg raskt i retning av et brudd med store deler av eller hele vårt kommunistiske grunnlag. Tendensen til degenerering av partinormene har vist det samme. Landsmøtet valgte derimot ikke å løse dette problemet med noen »kampanje mot høyreavviket», slik det var spådd fra enkelte. Landsmøtet og seinere SK har pekt på at kampen mot revisjonismen i partiet er et langvarig arbeid som må omfatte en konsolidering og kvalitativ styrking av partiet på et marxist-leninistisk grunnlag og ei forbedring av vår evne til konkret analyse av oppgavene i Klassekampen. Den organisatoriske oppløsninga må møtes med kaderfostring og seigt organisatorisk arbeid for å styrke såvel demokratiet som sentralismen i partiet.

Kritikken av de revisjonistiske strømmingene har allerede gjort partiet mer motstandsdyktig mot utglidning. Men fortsatt er mye uløst. Det ville derfor være til stor nytte om styrene uttalte seg om sitt syn på den ideologiske situasjonen i partiet.

GROVPLAN 82-84

Denne grovplanen er ikke vedtatt noe sted ennå. Den bygger på midlertidige standpunkter i de SK-organene som har forberedt planen. Den inneholder heller ikke på langt nær alle partikampanjer eller områder. Men den inneholder likevel en del klare standpunkter som dere bør ta stilling til.

Grovplanen inneholder ei prioritering og en tempoplan for de viktigste diskusjonene i partiet. Vil dere prioritere annerledes, bruke tida annerledes, så syng ut. Den inneholder ei retning/tempoplan for teoretiske studier i partiet. Samme her. Planen går inn for ei KK-kampanje gjennom partiet hver vinter/vår. Planen antyder en KK-innsamling i 82, RV-innsamling i 83 og ei uspesifisert innsamling i 84. Ta standpunkt. Grovplanen tilrår ei standardisering av tidspunktene for lokale årsmøter for å innarbeide en mer normal rytme i partilivet. Den slår fast i det minste en partikonferanse i perioden.

SKs plankomite'.

PLANFORSLAG

GROVPLAN 82-84

OMRÅDE	82	83	84
Partidiskusjoner	Kinadiskusjon	Sosialisme	H
Studier	Politisk økonomi	Klasseanalyse	Landsmøteforberedelser
Propaganda	KK-kampanje	KK-kampanje	KK-kampanje
Innsamlinger	KK-innsamling	RV-innsamling	?-innsamling
Valgarbeid		Valgkamp 83	Valgkamp 85
Tariffoppgjør	Tariff 82		Tariff - 84
Konferanser	Arbeidsprogram Konferanse		
Lokale årsmøter			

FORSLAG TIL PLAN FOR DET FAGLIGE ARBEIDET OG ARBEIDET PÅ ARBEIDSPLASSA.

1) Den faglige planen må ta utgangspunkt i hvilke muligheter som faktisk foreligger i samfunnet og klassekampen på den ene sida, og de resursene vi på den andre sida har å sette inn fra partiets side.

Det betyr at vi må vurdere situasjonen i klassekampen og i partiet, når vi skal utforme realistiske målsettinger for hva som er mulig og ønskelig å oppnå i det faglige arbeidet i landsmøteperioden.

Planen vil ikke gjøre en svært detaljert oppstilling av oppgaver, tallmessig utforming av målsettinger osv. Dette er verken ønskelig eller mulig.

Planen vil stille opp de hovedoppgavene som det faglige arbeidet og arbeidet på arbeidsplassa bør konsentrere seg om, og stille opp endel *kvalitative* målsettinger, son vi tar sikte på å oppnå i perioden.

Fordi planen gjelder partiets arbeid på arbeidsplassa og i fagbevegelsen i sin helhet, er det uriktig å detaljplanlegge alle de tiltaka og initiativene som skal til for å gjennomføre den. Arbeidet med planen vil variere mye fra distrikt til distrikt, fra arbeidsplass til arbeidsplass, innafør de ulike forbundsområdene osv.

2) Det faglige arbeidets plass i partiet.

Den feila som landsmøtet pekte på når det gjelder prioriteringa av det faglige arbeidet, er viktige å ta alvorlig. Dette dreier seg om grunnleggende strategiske spørsmål for partiet. I prinsipp-programmet til AKP(m-l) heter det:

»Den historiske oppgåva til proletariatet i Norge er å gjera sosialistisk revolusjon, opprette proletariats diktatur og førebu utviklinga fram til kommunismen...» ... »Fagrørsla må vera eit hovudområde for arbeidet til AKP(m-l). For å sette arbeidarklassen i rørsla må fagforeiningane sette seg i rørsla. Derfor er det avgjerande at AKP(m-l) evnar å få oppslutning om politikken sin i fagforeiningane. AKP(m-l) må arbeide målmedvetet og tolmodig for å vinne tiltru frå fagforeiningane og for at partiet vert den leiande politiske krafta i fagrørsla.»

Hele partiets arbeid må være innretta på arbeiderklassen. Et nøkkelledd i å overvinne problemer i partiet og å styrke den revolusjonære bevegelsen, er å styrke vårt faglige arbeid og det kommunistiske arbeidet på arbeidsplassene.

Men dersom dette skal bli mulig, må det faglige arbeidet få en helt sentral plass i partiarbeidet. Vi må konkret disponere kreftene sånn at »fagrørsla må vere eit hovudområde for arbeidet til AKP(m-l)» blir en realitet.

Vi kan ikke »setta bort» denne oppgava til partimedlemmer med tillitsverv i fagbevegelsen. Skal vi oppnå framgang og utvikling i fagbevegelsen og på arbeidsplassa, må vi jobbe med politikk og taktikk, med partiorganisasjonen, med studier og propaganda, med aksjoner og streiker, med tillitsmannsarbeid osv. Et vilkår for at vi skal oppnå et sånt allsidig arbeid, er at betydelige deler av partiets resurser på alle plan settes inn bak dette arbeidet.

3) Situasjonen

Det er voksende opposisjon mot LO-ledelsens politikk. Samtidig er situasjonen prega av ei kraftig forverring av den økonomiske situasjonen *for arbeidsfolk*. Reallønningene har gått ned i flere år nå, samtidig som profittene øker sterkt i viktige deler av næringslivet. Langtidsprogrammet til regjeringa varslar kraftige nedskjæringer i det offentlige forbruket i åra framover, noe som vil koste arbeiderklassen flere arbeidsplasser og senka levestandard.

NAF har satt i gang en offensiv mot arbeiderklassens lønninger, som krever svar på tiltale.

Den internasjonale utviklinga er bekymringsfull, og det er av strategisk stor betydning å kunne mobilisere arbeiderklassen i kamp for å heve forsvarsviljen og demme opp for kapitulasjonisme og pasifisme.

PLANFORSLAG

TF 15

Store endringer er på gang innfor norsk industri, både når det gjelder industristruktur, innføring av ny teknologi, virkningene av leiindustrien osv.

Mulighetene for betydelige framganger for partiet i arbeiderklassen er tilstede. Samtidig trenger den økende opposisjonen i fagbevegelsen og den økende kamptendensen rundt på arbeidsplassa ledelse og initiativ, mer enn noen gang.

Åssen står partiet rusta til å utnytte de mulighetene, som klassekampen reiser?

Partiet har mange og store svakheter, som må tas med i betraktning:

- Partikrise, som i lang tid har blodtappa partiet, er ennå ikke over. Utmeldinger, ideologiske kriser, feil i arbeidsstil, viktige prinsipp-uenigheter osv. produserer mye indre friksjon og handlingslammelse.
- Vi mangler et allsidig kommunistisk arbeid på arbeidsplassene. Virksomheten vår viser klare økonomistiske trekk både i form av mangel på kommunistisk ledelse, mangel på en konkret revolusjonær arbeiderpolitikk og i form av ideologisk/teoretisk motstand mot å drive arbeid utover de rammene fagforeningene setter.

Ved sida av disse høyrefeila, fins det og høyrefeil i taktikken i fagforeningsarbeidet. Dette gir seg uttrykk i planlaust, perspektivlaust arbeid innfor de rammene det sosialdemokratiske tillitsmannsskiktet og tradisjonene setter. Det er tendenser til at vårt tillitsmannsarbeid blir »det muliges kunst» på tillitsmannsskiktets premisser, og baserer seg altfor lite på hva som er mulig ved massemobilisering. Mange partilag på arbeidsplassene er prega av oppløsningstendenser og organisatorisk forfall.

Rekrutteringsarbeidet på arbeidsplassa er jamnt over svært dårlig. Partiet har aldri greid å gjøre noe *gjennombrudd* med å verve ute på arbeidsplassene. Dette er et viktig, strategisk problem. Et slikt gjennombrudd vil være avgjørende for å motvirke sånne problem, som den nåværende krise i ml-bevegelsen omfatter. Et slikt gjennombrudd er videre et vilkår for å kunne gro varige røtter i norsk arbeiderklasse. Det fins fortsatt ei skadelig deling mellom det faglige arbeidet og det øvrige partiarbeidet. Dette er ei viktig hindring for å utvikle et allsidig kommunistisk arbeid på arbeidsplassene, og for å sikre at faglig framgang følges opp av organisatorisk og politisk framgang for *partiet*.

Et sentralt problem for partiet på alle plan (sentralt, i distriktene og på arbeidsplassene) er at vi i altfor liten grad evner «å gripe dagen og timen». Det oppstår viktige bevegelser og kamper, som vi ofte ikke greier å gripe an på en initiativrik og ledende måte. Et viktig eksempel er den store »1.juli aksjonen» i år mot lønnsstakvedtaket i Rikslønnsnemda. Partimedlemmer med tillitsverv i fagbevegelsen spilte ei viktig rolle i denne aksjonen, og gjorde en utmerka jobb, Men det er og et faktum at partiet fleire viktige steder spilte en passiv rolle. Partiet sentralt viste store svakheter i å koordinere arbeidet. Det burde vært utarbeida sentral *partiagitasjon* i samarbeid med aksjonen, uten at dette blei noe av osv.

Partiet har på alle plan altfor lite resurser og kapasitet til å følge opp uforutsette klassekamper, til å følge opp kamper som vi ikke i god tid på forhånd kan se blir store saker osv. (I denne forbindelsen ønsker vi og kommentarer fra DS-ene og arbeidsplasslaga, når det gjelder arbeidet med å styrke *partiprofilen*. Hva trengs av partiagitasjon? Hvordan fungerer faglig-bulletinen? Hvaslags propaganda- og agitasjonsmateriale bør produseres?

Slik situasjonen er nå, er det et åpenbart problem at vi har et altfor dårlig apparat for distribusjon av løpesedler o.l., spesielt når vi har behov for å komme raskt ut på arbeidsplassene i samband med viktige kamper som er i gang. Hvordan bør vi løse dette problemet?)

Partiets sterke sider, må også tas med i kalkulasjonen. Vår største styrke er fagforeningsarbeidet og et stort antall dyktige tillitsmenn. Mange nyter stor tillit som dyktige tillitsmenn med mye konkret kunnskap, særlig om lønsspørsmål og delvis om arbeidsmiljø saker. De har omdømme som uredde talsmenn for arbeiderene. *Flere* av folka våre er kjent som initiativtakere og ledere for en breiere

opposisjon i fagbevegelsen enn innafor sin egen klubb.

Tross svakheter og høyrefeil i krig/fred-spørsmål og forsvarspolitikken, er det også et faktum at vi er kjent og respektert for å gå mot sosialimperialismen. Spesielt viktig er det at vi har gått i spissen for solidaritet med Afghanistan og Polen.

Partiet som helhet har fortsatt status som et godt »streikestøtteparti«. Vi har, tross svakhetene, en partiorganisasjon på viktige arbeidsplasser utover hele landet.

Vi har dagsavisa »Klassekampen«, som i stadig økende grad bør bli et viktig redskap i partiarbeidet på arbeidsplassene og i fagbevegelsen.

Partiet har mer enn ti års kollektiv erfaring med faglig arbeid, der vi kan summere både framganger og tilbakeslag.

Vi har en godt gjennomarbeida politikk og taktikk, sjøl om den også kan oppvise mangler, feil og høl.

KONKLUSJONEN MÅ BLI:

Partiets innretting på arbeiderklassen er livsviktig for å overvinne viktige feil og mangler i partiet. Strategisk vil dette være et spørsmål om hvorvidt AKP vil kunne innfri sine forpliktelser som revolusjonært arbeiderparti eller ikke.

Dette betyr at arbeidet på arbeidsplassene og i fagbevegelsen må være helt sentralt og grunnleggende for partiet. Dette arbeidet må prioriteres deretter.

Samtidig må vi legge opp en *nøktern* og realistisk plan for arbeidet, som tar sikte på å overvinne de svakhetene vi har gjennom optimal utnytting av våre resurser og sterke sider.

4) De sentrale arbeidsoppgavene.

Fagligplanen må konsentrere seg om følgende nøkkelområder:

- *Studier*: Partiet må organisere studier av klassikerene og av norsk virkelighet. Studievirksomheten må i perioden konsentreres om marxismens politiske økonomi, anvendt på felt som utviklinga av samfunnsøkonomien, de økonomiske konsekvensene av innføringa av nv teknologi, oljas betydning, utviklinga av næringsstrukturen, statens økonomiske rolle, endringer i klasseforholda, lønnsutviklinga osv. osv.

Målsettinga må være å heve det ideologiske nivået, og utvikle vår taktikk og politikk for den økonomiske kampen.

De studiekampanjene som planlegges for partiet som helhet, må bearbeides særskilt for bruk for arbeidsplasslaga.

Det vil bli organisert sentrale kurs for å utdanne studieledere på distriktsplan og i laga, fra og med våren 82.

- *Konsolidering/styrking av partiorganisasjonen på arbeidsplassa*. Det er avgjørende at vi lykkes i å styrke og konsolidere partiorganisasjonen og laga. Det er viktig å sørge for å sikre en levedyktig partiledelse på de enkelte arbeidsplassene.

Det må gjøres en systematisk undersøkelse om åssen organisasjonsmønstret vårt på arbeidsplassa fungerer. FU vil ta initiativ til å gjennomføre en undersøkelse av dette.

Det må utarbeides en konkret plan for styrking av de arbeidsplasslaga vi har, og en realistisk utbygging av nye, innafor hvert enkelt distrikt.

Vi må sikre og konsolidere det KK-arbeidet som drives, og det må utformes konkrete planer for å ekspandere dette innafor hvert enkelt distrikt og på hver enkelt arbeidsplass.

Partiet må arbeide målbevisst for å gjøre et kvalitativt *gjennombrudd* i verving/rekruttering på arbeidsplassa.

Målsettinga må være at vi i noen utvalgte fylker, og på en del utvalgte arbeidsplasser oppnår

PLANFORSLAG

TF 17

gjennombrudd i verving.

FU vil våren 82 organisere en sentral konferanse med utvalgte distrikter og lag for å drøfte partiarbeidet og rekrutteringa på arbeidsplassa, med sikte på å utvikle en konkret plan for rekrutteringa.

FRONTPOLITIKK FOR OPPOSISJONEN I FAGBEVEGELSEN

Opposisjonen mot LO-ledelsen og regjeringa er økende. Denne opposisjonen har klare politiske trekk. Mange politiske streiker, både mot nedlegginger og mot helse- og sosialpolitikken, er eksempler på dette. Det samme er den store mengden med progressive forslag til LO-kongressen.

Opposisjonen mot LO-ledelsens linje i lønns- og tariffpolitikken er betydelig.

Denne opposisjonen representerer ei viktig utfordring til sosialdemokratiet. Den revisjonistiske SV-ledelsens tilslutning til klassesamarbeidspolitikken, representerer ikke noe alternativ.

Det er vår oppgave å klargjøre dette, og vise at AKP er den eneste krafta som representerer et brudd med klassesamarbeidslinja.

Vi må derfor legge stor vekt på å utarbeide en frontpolitikk for opposisjonen i fagbevegelsen, og legge mest mulig krefter i arbeidet for å styrke og utvikle denne opposisjonen.

Særlig viktig blir arbeidet med tariffoppgjøret i -82, og den lokale lønnskampen. I tida framover blir kampen for å «slå høl i lønnstaket» særskilt viktig. Arbeidet med å utvikle den distriktstise kampsolidariteten, og et systematisk arbeid for at grunnlaget blir lagt for å oppnå seire i streiker mot lønnstaket, er helt avgjørende.

I forbindelse med tariffoppgjøret/82 blir kampen mot statsinngrep/diktat svært viktig. Det samme gjelder forsvaret av forhandlingsretten og utvidelse av lavlønnsгарантиen.

Kampen her blir hard. Borgerskapets lønnspolitik er, tross uenigheter om formen, i støpeskjea mot noe langt verre enn det vi har opplevd de siste åra.

Frontpolitikken for opposisjonen kan ikke innskrenkes til tariffpolitikken og lønnskampen. Et helt sentralt spørsmål vi må jobbe med, er spørsmålet om krig/fred. Her blir det avgjørende at vi greier å bygge opp et faglig initiativ med det siktemål å kjempe for styrking av norsk forsvarsevne, motarbeide pro-sovjetisk pasifisme og reise kamp mot supermaktenes atomopprustning, særskilt mot sovjets enorme arsenal av «eurostrategiske» våpen.

Vi må videre planmessig videreutvikle arbeidet med å gjøre fagforeningene til aktive støttespillere i det anti-imperialistiske solidaritetsarbeidet, og ikke bare på resolusjonsplanet. Utfra den nåværende situasjonen bør vi konsentrere arbeidet om Polen og Afghanistan.

Vi må også jobbe hardt for anerkjennelse av PLO, et krav som har brei støtte i LO (jfr. kongressen), men som og møter inbitt motstand fra pro-imperialistiske krefter i fagbevegelsen.

Fortsatt er ei rekke fagforeninger medlem av «Vennskapssambandet» Norge-Sovjetunionen. I alle foreninger der vi har en viss innflytelse og som er medlem nå, må det legges en plan for utmeldelse.

Det internasjonale solidaritetsarbeidet omfatter også støtte og forbindelser med arbeidere i den 2. verden. Dette er en underordna oppgave, som likevel ikke må bli forsømt.

Mange trekk i den nye industripolitikken representerer en alvorlig trussel mot fagforeningenes rettigheter og tradisjonelle grunnlag. Det samme gjør utviklinga av tariffpolitikken. Politisk og ideologisk går toppene i sosialdemokratiet til angrep på fagforeningene gjennom undergraving av og forsøk på avskaffing av den frie forhandlingsretten. Det samme skjer gjennom forslaget om utvidelse av «bedriftsdemokratiet» og - ikke minst - gjennom den konsekvente splittelsespolitikken de fører ved å sette ulike grupper fagorganiserte opp mot hverandre. På hele dette spekteret står fagbevegelsen ved en skillevegg og det vil være ei hovedoppgave for partiet å bygge opp et svar og en opposisjon mot disse framstøta. Dette er ei forutsetning for å kunne etablere oss som ledende opposisjonskraft.

Splittelsen mellom ulike grupper fagorganiserte er en alvorlig trussel mot enheten og kampkrafta i

arbeiderklassen. Å sette ulike grupper opp mot hverandre, som f.eks. lavt - og «høyt» lønte, er en logisk konsekvens av hele klassesamarbeidsideologien. Det fins et objektivt grunnlag for disse motsigelsene og LO-ledelsen spiller bevisst på dem. Partiets medlemmer er heller ikke upåvirkte av dette. Det fins bedrifts- og gruppesjåvinistiske trekk.

Vi må planmessig kjempe mot splittelse og for enhet. Organisatorisk og politisk er det ikke grunnlag for å danne noen fagopposisjon. Men vi må legge stor vekt på å jobbe fram tverrfaglige konferanser - og diskusjoner på sak, slik som f.eks. «Solidaritet i fagbevegelsen».

Det er også grunnlag for tverrfaglig kontakt av mer permanent karakter utenom og i tillegg til større saker som «Solidaritet i fagbevegelsen». Det kan dreie seg om kontakt mellom klubber innafor en og samme avdeling. Der innflytelsen er tilstrekkelig, kan det også bygges ut et uformelt samarbeide på tvers av forbundslinjer.

Vi må også styrke arbeidet i samorganisasjonene. Vi vil ikke sette som målsetting at sam.orgene kan vinnes for ei kamplinje, iallefall ikke på de store stedene. Men vi kan øke innflytelsen vår der og presse gjennom seminarer/konferanser i Samorg. regi, særlig dersom det er avdelinger som presser.

Samtidig er det klart at dette må være underordna det tverrfaglige arbeidet på «lavere» nivå.

Målsettinga for slikt organisasjonsarbeid må være å legge best mulig grunnlag for massemobilisering og for effektiv solidaritet i forbindelse med kamper. Det er viktig å få diskutert disse spørsmål, og sentralt ønsker vi diskusjon om erfaringer og metoder på dette området.

Kampen mot DNA sitt diktat og kontroll over fagbevegelsen må skjerpes. Den taktiske situasjonen er gunstig for dette. Avsløringa av DNA går hovedsakelig gjennom å nagle dem på hver enkelt konkret sak, men det er og en kampooppave i seg sjøl å få alle foreninger meldt ut av kollektivt medlemskap.

Når det gjelder tillitsmannsarbeidet, er hovedsaka å konsolidere det arbeidet vi har og styrke kvaliteten på det. Men samtidig må vi utvikle en målbevisst taktikk for å styrke *innflytelsen* vår i fagbevegelsen. I denne sammenhengen må vi såvel lokalt som sentralt utforme en plan for hvaslags posisjoner vi ønsker å oppnå om f.eks. ett år og i løpet av perioden.

5) Den ideologiske kampen.

I dag utgjør vi i alt for liten grad en virkelig teoretisk og ideologisk trussel mot sosialdemokratiet. Vår kritikk av revisjonismen er summarisk og tilfeldig.

Det er spesielt følgende områder som skiller seg ut:

Den politiske økonomien og kampen mot sosialdemokratiske og revisjonistiske klassesamarbeidsteorier. Kampen om demokrati og sosialisme, særlig i forbindelse med bedriftsdemokratiet og SV-ideen om «arbeidermakt og sosialisme gjennom strukturreformer og arbeiderfonds». Kampen om klasseanalysen. Analyse av imperialismen, og supermaktenes rolle og spørsmålet om krig/fred. Den ideologiske kampen må føres innad i fagforeningene og utafor gjennom bla. konfrontasjon mellom partiene.

Kampen kan drives på flere av disse områdene gjennom den studievirksomheten som drives i fagforeningsregi.

Samtidig bør partiet i mye større grad enn i dag arrangere åpne møter om slike tema som er spesielt innretta på og mobilisert til på arbeidsplassene.

I løpet av perioden er det en målsetting å få diskutert den faglige studieboka gjennom kadermøter o.l., med sikte på å revidere og nytutgi den.

6) Fremmedarbeiderspørsmålet

Partiets arbeid på arbeidsplassa og i fagforeningene, slik det er profilert i dag, peker i retning av å gjøre oss til «hvite, norske arbeideres parti.»

Dette til tross for at tusenvis av fremmedarbeidere, spesielt fra den 3. verden nå fins konsentrert på

PLANFORSLAG

TF 19

mange lavtlønns-arbeidsplasser. Partiet må innrette arbeidet sitt på hele proletariatet i Norge, og ikke bare det norske proletariatet! Bl.a. det anti-rasistiske arbeidet som drives er positivt og viktig. Men det er utilstrekkelig for oss. Derfor må partiet i perioden ha som mål å utvikle særegne tiltak i de større byene der det er konsentrert mye fremmedarbeidere for å ta opp deres krav, slå røtter og rekruttere for å bygge ut partiorganisasjonen.

Partiet driver svært dårlig arbeid på denne sektoren, med svært få, men meget positive unntak. I 1980 blei det første fagforeningskurs for fremmedarbeidere arrangert av kjemisk-avdelinga i Oslo. Kameratene her har fulgt opp med andre tiltak. Dette er et eksempel til etterfølgelse, og sentralt vil vi ta initiativ til å få summert opp slike erfaringer med sikte på å sette i gang tiltak der det er godt grunnlag for å oppnå resultater.

Generelt for landsmøteperioden må vi stille som mål for arbeidet i fagbevegelsen: AKP(m-l) må bli det ubestridt ledende opposisjonspartiet i fagforeningene.

Skal vi greie dette må vi og oppfylle andre målsettinger:

- Vi må styrke partiets innretning på arbeiderklassen, utvikle en helhetlig revolusjonær arbeiderpolitikk og framstå som et klart alternativ til sosialdemokratiet og SV.
- Vi må drive aktiv og systematisk konsolidering og oppbygging av partiorganisasjonen på arbeidsplassene, gjøre avdelingene til politiske og taktiske sentra, utvikle den ideologiske kampen, gjøre et kvalitativt gjennombrudd i rekrutteringsarbeidet.

7) Behandlinga av plandirektivet.

- a) DS-ene og laga må behandle direktivet og utarbeide kommentarer. Disse vil bli bearbeida av FU og SK, før det utformes et endelig direktiv.
- b) DS-ene og laga må utarbeide distriktstvis og lokale planforslag for 82, som kan justeres i samband med den endelige planen når denne er vedtatt og sendt ut.

PUNKTER TIL LANGTIDSPLAN - KVINNEPOLITIKK.

Kvinnepolitikk kan ikke bli en høyt prioritert oppgave for partiet som helhet i perioden som kommer. Likevel er det mulig å få gjort en del arbeid på dette området, bl.a. fordi partiet nå har et kvinnepolitisk utvalg, som kan lede og organisere arbeidet. For perioden som helhet har vi plukket ut følgende områder vi mener det er viktig å prioritere (det er ikke prioritert *mellem* områdene):

-Bygge Kvinnefronten. For en del år sida var Kvinnefronten en sterk aktivistorganisasjon som var i stand til å gå i spissen for kvinnekampen på mange områder. At det har vært politiske feil i Kvinnefrontens linje, røkkes ikke ved hovedsaken: Kvinnefrontens *hovedinnretning* har hele tida vært riktig, Kvinnefrontens eksistens og styrke har betydd at ulike feministiske og revisjonistiske strømninger i kvinnebevegelsen ikke har vært i stand til å vinne hegemoni. Kvinnefronten har organisert og aktivisert tusenvis av kvinner til kamp mot den samfunnsmessige kvinneundertrykkinga - drevet kampen opp på et høyere nivå enn »bevisstgjørende smågrupper».

I dag er Kvinnefronten betydelig svekka. Vi tror ikke at det på kort sikt vil være mulig å gjenreise den i sin fordums prakt. Men det er en oppgave å stanse tilbakegangen og passiviseringa, og legge grunnlaget for ny framgang. Arbeidet med å bygge Kvinnefronten må derfor prioriteres i perioden.

-Slåss mot kvinneundertrykkinga innad i partiet. Et viktig trekk ved kvinneundertrykkinga innad i partiet er at kvinnene i liten grad deltar i utviklinga av politikk og taktikk, og i den politiske og teoretiske kampen, innad og utad. Arbeidsdelinga i partiet likner på arbeidsdelinga i samfunnet ellers,

der mennene har de viktige og interessante jobbene, mens kvinnene har rutinearbeidet på lavere nivåer. Skal vi fostre kvinnene i partiet til sjølvstendige og aktive kommunister, må vi bekjempe denne tendensen. Som et ledd i kampen skal det gjennomføres en form for kjønnskvolter på oppgaver som har særskilt betydning for utvikling av politikk, taktikk og teoretisk kamp i partiet. Kvinnenes plass i viktige partiutvalg må styrkes. Kvinnene må delta i de teoretiske debattene som går i partiet, sosialismedebatten, forsvarsdebatten, debatten om økonomisk politikk. Flere kvinner må innlede på eksterne møter, Dokka-seminarer og sommerleire.

Å gjennomføre dette vil både kreve god planlegging, kamp mot vanetenkning og kamp med kvinnene for å få dem til å påta seg større oppgaver.

-Utvikle en faglig kvinnepolitikk. På LO-kongressen i år ble kvinnekrava kraftig markert, sjøl om de ikke nådde fram. Det er grunnlag for å utvikle en ganske brei bevegelse blant fagorganiserte kvinner. Vi må jobbe for at kvinnekrava blir kjørt fram, både i forbindelse med tariff-oppgjør, forbundslandsmøter o.l. Men vi må ha en kvinneprofil i fagbevegelsen som ikke bare bekymrer seg om «kvinnesfæren». F.eks. er følgende generelle krav svært viktige, også for kvinnene:

1. Frie forbundsvise forhandlinger uten statlig ramme.
2. Mot lønnstak.
3. Generelt tillegg, indeksbestemmelse, lavtlønnstillegg.

Forbundsvise forhandlinger gjør det mulig konkret å gå løs på skjevheter i lønns- og arbeidsforhold for kvinnene innafor hvert enkelt forbundsområde. Styrking av lokale forhandlinger/aktivitet er viktig for at kvinnene sjøl skal spille en aktiv rolle i å slåss for krava sine.

Lønnstaket reduserer betydningen av garantiordningen som nettopp gjør at høye lønnstillegg drar de lavtlønte med seg. Dessuten betyr lønnstak at mye lønnstillegg unndras kontroll av klubb/forening: arbeidsgiverne gir trynetillegg/fordeler under bordet til nøkkelpersonell. Kvinnene blir hengende etter.

Vi er for både skikkelig generelt tillegg og lavtlønnstillegg som monner. Det er viktig at ikke kvinnene kan kjøres ut mot »høyt-lønte« arbeidere (ved f.eks. vekt på lavtlønnstillegg, ikke generelt)

I tillegg er følgende krav viktige:

4. Garantiordningen. Minstegarantien må heves til 90% av gjennomsnittet og regnes på den enkeltes lønn, ikke bedriftsgjennomsnitt. Ble nedstemt på LO-kongressen, men har stor oppslutning på grunnplanet.
5. 6 timers arbeidsdag. Spisepausen inn i arbeidstida for industriarbeidere.
6. Krav som går på permisjonsrettigheter. Lønn for ammepauser, omsorgspermisjon. 6 mnds. svangerskapspermisjon med full lønn. Rett til å være borte når unga er sjuke opp til 12 år, følge dem til lege osv.
7. Krav om likestillingsavtaler på arbeidsplassene.
8. Forbundsvise krav om fjerning av lønnsdiskriminering. Eks. fjerne lønnstrinn i stat og kommune, laveste lønnsgrupper på en del industriområder, lik lønn for ulike stillinger der kvinner/menn dominerer. Viktig å komme videre på å formulere disse krava innafor de enkelte forbund.
9. Forbundsvise krav som går på opplæring, utdanning, arbeidsdeling. Lik rett til bedriftsintern opplæring. Kjønnskvolter til opplæring, stillinger osv.
10. (knyttet til 3). Til LO-kongressen var det sendt inn krav om at lønnsnivået i kvinne-dominerte yrker må heves i samsvar med lønna i yrker det er rimelig å sammenlikne med. (eks. sykepleiere/ingeniører, fysiokjemikere osv.) Dette er et riktig krav selvom det er alment og kunne legge grunnlag for solidaritet ved eventuelle aksjoner i kvinneyrker).

Vi må dessuten diskutere hvilken linje vi skal ha på deltid og på den såkalte »husmørsansienniteten« - lønnsansiennitet til husmødre i stat og kommune.

PLANFORSLAG

TF 21

-Kjempe blant kvinnene for ei riktig linje i spørsmålet om krig og fred. Den siste tida har det vokst opp en fredsbevegelse her i landet på et i hovedsak pasifistisk grunnlag. Denne bevegelsen er leda av revisjonistene, og den utmerker seg ved å rette søkelyset, mot våpnene, ikke mot imperialismen, som årsak til krig. Den ligger i tillegg lavt når det gjelder å stille krav til supermaktene, særlig Sovjet. I praksis visker den ut skillet mellom angriper og offer, mellom rettferdig og urettferdig krig.

Denne fredsbevegelsen innretter seg spesielt på kvinnene og appellerer til de mest tilbaketrukkende ideene hos dem: At det er mannens aggressivitet som fører til krig, og nå må myke kvinner protestere. At deltaking i militæret forsvar er mot kvinnes natur. At en politisk bevegelse kan bygges på følelser og krigsfrykt - analyse og kunnskap er nødvendig.

Får denne linja spre seg uten motstand, vil den svekke forsvarsviljen i hele folket og gjøre kvinnene til en kapitulasjonistisk baktropp som blir et hinder, ikke ei kraft, i arbeidet med å reise motstand mot en sovjetisk okkupant. Og det vil svekke kvinnes kamp for frigjøring. »Alt hva fedrene har kjempet, mødrene har grett.» heter det i »Ja, vi elsker.» Om mødrene bare har grått, mens fedrene har kjempet en nasjonal frigjøringskrig, har vi lite å stille opp med etterpå. Både på kort og på lang sikt er derfor fredsbevegelsen og dens grep om kvinnene farlig og skadelig.

- Vi må kjempe mot disse strømningene på ulike måter:
- Fange kvinnes interesse for forsvarspolitik, bl.a. ved å reise diskusjon om kvinnelig verneplikt.
 - Utvikle alternative aksjoner på et riktig grunnlag som kan være et tilbud til kvinner som ønsker å gjøre noe mot den voksende krigsfaren.
 - Føre aktiv diskusjon og polemikk med de eksisterende fredsbevegelsene, både i form av konfrontasjonsmøter, avisinnlegg etc.

-Føre teoretisk kamp på det kvinnepolitiske området. Det er to saker som er viktige for at partiet skal få tillit og innflytelse blant kvinnene: At vi i *praksis* går i spissen i kvinnekampen. At vi har en *teori* som gjør at kvinnene forstår sin egen situasjon bedre, og hvordan de skal kjempe mot undertrykkinga. Det å utvikle marxistiske analyser av kvinneundertrykkinga og grunnlaget for den, og av kvinnes situasjon i Norge nå, er derfor en viktig del av det kvinnepolitiske arbeidet vårt. Dette arbeidet har fått en ganske bra start, med flere Dokka-seminarer og med Materialistenes kvinnesnummer. Å føre dette arbeidet videre må være en prioritert oppgave i perioden som kommer.

-Daghjemskamp. Det er mange viktige dagskamper for kvinnene som ikke er nevnt her. Eks. abort (hvis ei borgerlig regjering gjør forsøk på å fjerne retten til sjølbestemt abort, blir det en viktig sak for oss), porno, prostitusjon m.m. Dette betyr ikke at vi mener at disse sakene er uviktige, at vi ikke vil gjøre noe med dem i det hele tatt. Men vi vil ikke sette dem opp som prioriterte oppgaver i hele perioden. Det har vi ikke krefter til, og det vil bare være å kaste folk blå i øya.

Vi vil framheve en dagskampsak som særlig viktig i perioden, nemlig daghjemskampen. Her utsettes kvinnene for svært harde angrep som har store konsekvenser for deres situasjon. Særlig er det arbeiderkvinnene som rammes av høyere foreldrebetalning etc.

Slik situasjonen er i partiet nå, har vi ikke mange krefter å jobbe daghjemskamp med. Vi klarer neppe å organisere en ny »daghjemsaksjon» som mange partimedlemmer jobber med. Men vi kan få gjort en god del likevel: Skrive mye om spørsmålet i KK, fremme resolusjoner i fagforeningene, jobbe gjennom foreldreforeninger o.l. der en del partimedlemmer er aktive.

KK-ARBEID I FRAMGANG -MEN SVAKHETSTEGN NÅ

KK-ansvarlige i distriktsstyra var like før ferien samla til helgekonferanse for å utveksle erfaringer fra partiets arbeid med KK og legge planer for det videre arbeidet med avisa. Diagram 1, 2 og 3 viser hovedtalla for avisas opplagsutvikling i 1980 - 1981. I tillegg kommer salget i Narvesen som er 460 - 480 pr. dag og har vært relativt stabilt i 1980 - 81.

Økonomisk har avisa i perioden gitt et driftsoverskudd som har finansiert nødvendige investeringer.

Talla viser en dårlig utvikling for KK første halvår 1980, bra framgang andre halvår og fortsatt positiv utvikling våren 1981 fram til 1.mai. Men frafall av abonnenter ved stoppen 1.mai var altfor stort, og særlig stoppen 1.juni var alarmerende og brakte oss under stillingen på samme tid i fjor. Det faste løssalget som var svært bra hele våren viser også oppløsningstrekk i mai.

KK har på mange vis vært kjerringa mot strømmen i partiarbeidet siste året. Ei velleykka vervekampanje både høsten 80 og våren 81. Og et stabilt løssalg våren 81 på et mye høyere nivå enn 80. Dette har gjort at vi syns mer som parti utad, vi driver et bedre massearbeid. Mange partimedlemmer som har vært nokså passive ei tid har sagt at KK er det beste å gripe til når en tar seg et tak og vil aktivisere seg mer eksternt igjen.

Vi mener å kunne si at arbeidet med avisa har bidratt positivt til arbeidet med å løse partikrisa. Andre partier, f.eks. KAP i Danmark har gjort det på en annen måte. Der gikk de over fra uke- til tilnærma månedsavis på tross av at de ifølge redaktøren bare trengte 250 flere solgte aviser i uka for å opprettholde den. Partiledelsen benekta at avisa kunne bidra til økt opplutning om partiet. Bare økt interesse for partiet kunne skaffe avisa flere lesere. Våre erfaringer siste år er motsatt.

HVA ER SÅ NEGATIVT?

Frafallet av abonnenter er altfor stort. Dette framgår klart av diagram 1, og viser svakheten i *kvaliteten i partiets massearbeid*. Vi verver en abonnent, så lar vi han seile sin egen sjø. Det er altfor sjelden at vi utvikler kontakten med abonnentene, diskuterer med dem og prøver å trekke dem nærmere partiet. I mange tilfeller blir ikke abonnenter oppsøkt når abonnementet går ut en gang. Det er fortsatt en betydelig del av partilaga som ikke driver noe fast KK-arbeid, stikk i strid med KK-direktivet.

Mange fylker rapporterer at 20 - 30% av laga ennå ikke driver regelmessig KK-arbeid. I noen få fylker dreier det seg om opptil halvparten av laga.

I vervekampanja våren 81 prøvde vi å mobilisere praktisk talt alle medlemmer til å brette ut sin sosiale kontaktflate i en konsentrert innsats for å øke abonnementsstallet. Antakelig var det under halvparten av partiet som dro det lasset.

Utviklinga i avisarbeidet etter 1 mai har vært negativ både når det gjelder løssalg og abonnenter.

Disse svakhete henger sjølsagt sammen med krisa i partiet. Konferansen diskuterte mye hvilken rolle avisa kunne spille i arbeidet med å komme ut av krisa.

Vi mener at partiarbeidet må preges av sterk konsentrasjon om de viktigste oppgavene. KK må være et slikt sterkt prioritert område. Arbeidet med avisa har bidratt positivt i året som har gått og vil med skikkelig prioritering kunne spille samme rollen i tida framover. Da er det et problem at mange DS gir arbeidet med avisa nokså stemoderlig behandling. Når de lager særegne planer for partidistriktet., kommer KK ofte sørgelig langt ned på lista.

For det andre så må det satses større ressurser

KLASSEKAMPEN

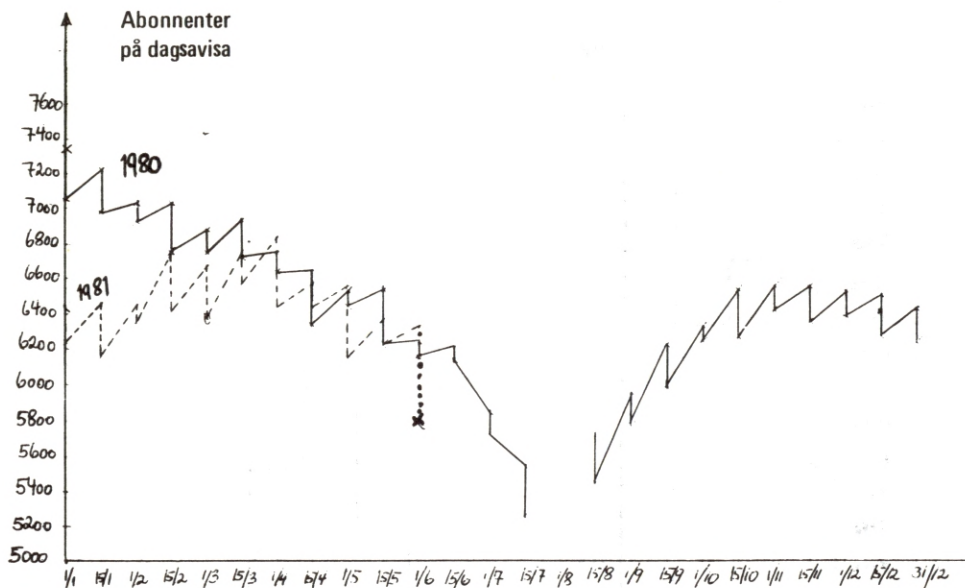

Diagram 1: Antall abonnenter på dagsavisa

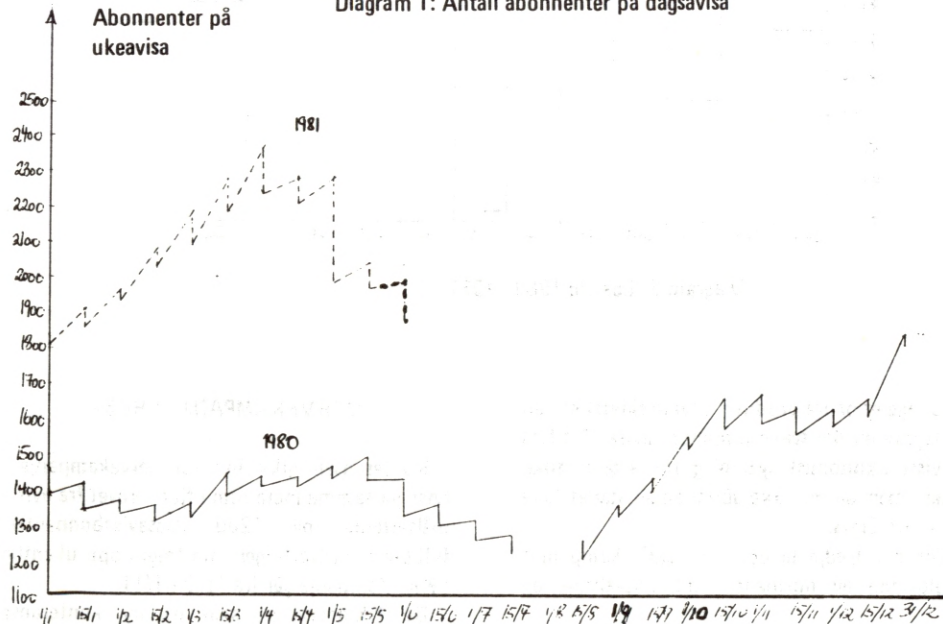

Diagram 2: Antall abonnenter på ukeavisa

Antall aviser
pr. måned.

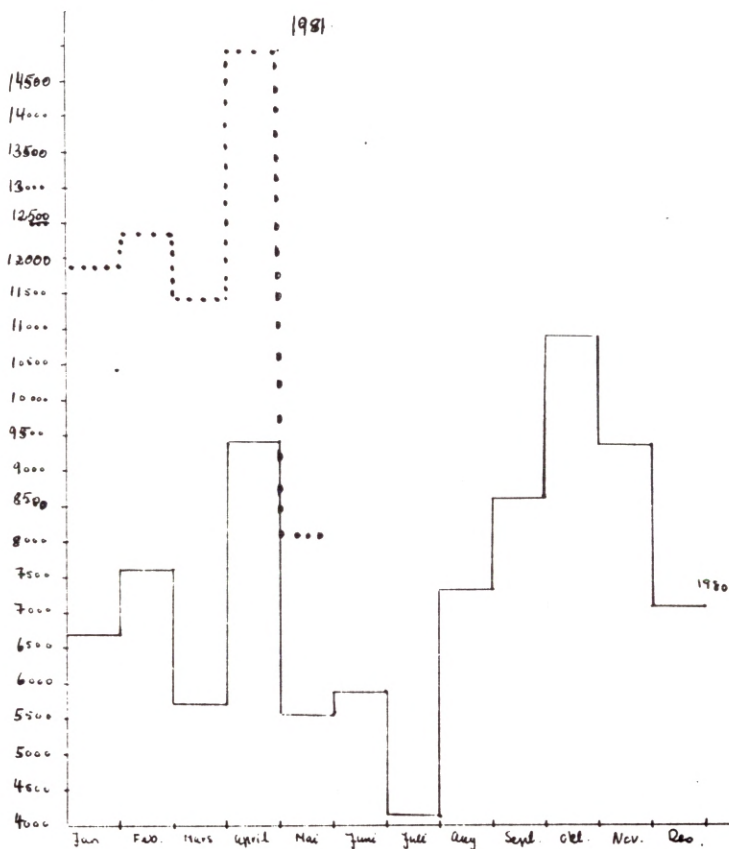

Diagram 3: Løssalg 1980 - 1981.

på å lage et bedre produkt, utvide sidetallet neo og styrke en del svake områder i avisa. Det fins et visst økonomisk grunnlag for å gjøre slike saker, men da må ikke abonnementstallet falle under fjorårets.

For det tredje ta opp mer aktiv kamp mot oppløsning av normene, mot liberalisme og

passivitet i arbeidet med å gjennomføre KK-direktivet og de særskilte vervekampanjene.

VERVEKAMPANJE I HØST

Konferansen gikk inn for vervekampanje i høst på samme måte som i fjor: drevet fra avisa, målsetting på 1200 dagsavisabonnenter, fylkesvise målsettinger som følges opp ukentlig i KK. Kampanja går fra 15/8 - 1/11.

De KK-ansvarlige skal ha ny konferanse omkring nyttår med bl.a. en større diskusjon om KK som produkt og hvordan avisa kan forbedres.

MILITÆRPOLITIKK

TF 25

AKP OG "NEI TIL ATOMVÅPEN"

På stedet vårt har det vokst fram en stor og aktiv »Nei til atomvåpen»-gruppe, der mange bra folk deltar nokså entusiastisk - for manges vedkommende etter mange års relativ passivitet. Mange SVere er med, og mange uavhengige - tildels venner og sympatisører av RV.

I laget vårt følte vi at vi manglet en skikkelig diskusjon på dette i partiet - var nølende og usikre på å skrive oss på underskriftslistor osv. Vi la derfor opp et lagsmøte på »Nei til atomvåpen»-kampanjen og den nye fredsbevegelsen. Istedenfor å lage en vanlig innledning laget to av kameratene et lite »rollespill» der den ene var »Nei til atomvåpen» aktivist på stand, den andre var nølende AKP'er. Argumentene hentet vi fra venner som er aktive i kampanjen, fra kronikker i Dagbladet, innlegg i KK og intervju i Røde Fane pluss boka til PGG. Vi fikk en ganske bra diskusjon der særlig innleiderne ble ganske »tente» underveis. Konklusjonen på diskusjonen ble dette vedtaket som oversendes partiledelsen til vurdering:

»Partiet bør jobbe innenfor eller i nær kontakt med »Nei til atomvåpen» kampanjen.

Dette fordi:

1. Kampanjen har riktig hovedparole - selv om grunnlaget ikke går langt nok eller tar med nok av vår analyse.
2. Bevegelsen samler mange folk: det er stor oppslutning blant »vanlige» upolitiske folk. Tverrpolitisk.
3. Går vi inn, kommer vi i kontakt med folk som er opptatte av krigsfaren, vi får sjansen til å fremme våre linjer, diskutere forsvarspolitik.
4. Står vi utenfor, blir vår holdning ikke forstått, vi blir oppfattet som sære, sekterske, eller i verste fall tilhengere av atomkrig.
5. Står vi utenfor, vil pasifistiske og Sovjetvennlige linjer kunne få overtaket i kampanjen overfor vanlige medlemmer.

Vi oppfordrer andre lag/kamerater til å følge opp denne diskusjonen.

2.6.81
Odd.

NOREG UT AV NATO

Laget vårt har med utgangspunkt i boka til P.G. G., diskutert den norske forsvarspolitikken.

P.G. G. (PGG) argumenterer i boka for at vi må styrke vårt nasjonale forsvar og gjøre det meir uavhengig av NATO. Dette er vi heilt samd i.

I avsnittet om NATO-medlemskap kjem han til den konklusjonen at vi framleis må vere med i NATO, på kort sikt, avdi det har ein avskrekkande effekt på Sovjet. Vi stiller oss spørsmålet: »Kva er den avskrekkande effekten i vårt NATO-medlemskap?» Vi ser det slik at det må vere at USA vil kome oss til hjelp, dersom Sovjet går til angrep. Med andre ord militær støtte frå USA. Men er det avhengig av at vi

formelt er medlem av NATO? Vi meiner nei. Noreg er idag eit område i USA si interesse. Dersom Sovjet skulle gå til angrep vil USA vurdere om dei med alle middel vil forsvare dette området eller om dei vil gje slipp på det. Jfr. Cuba-krisa 1961 og no den spende situasjonen i Persiabukta etter Sovjet sin okkupasjon av Afghanistan. Likeeins korleis det ser ut til at dei vurderar situasjonen i Polen. Hadde det ikkje vore for den polske arbeidarklassa samt kva slag reaksjonar ein inmarsj kan føre til så hadde vei vel Polen forlengst vore okkupert.

Utifrå denne argumentasjonen meiner vi PGG tek feil når han seier vi på kortsikt må vere med i NATO. I tillegg kjem den negative verdien det

har å seie: »kjem vi i fåre så vil »storebron» hjelpe oss». Dette meiner vi skapar illusjonar og svekkar forsvarsvilja hos det norske folket.

Så til slutt lurar vi på dette med Noreg ut av NATO's kommandosystem. Er dette praktisk

mogley:

Kva slags praktiske og politiske konsekvensar vil dette ha på kort og på lang sikt?

Forsvarsinteresserte.

SPØRSMÅLET OM NATO

P.G. G: argumenterer for et »sterkt, uavhengig forsvar» i boka si med samme navn. Han sier ikke noe om når dette kan oppnås, men antyder et godt stykke inn i framtida. Boka retter søkelyset på mange viktige områder av forsvarspolitikken i Norge og Sovjets og USAs mål, strategier og taktikk. Han slår også fast at Sovjet utgjør hovedtrusselen mot norsk suverenitet.

PGG peker på at USAs forsvar av Norge er helt avhengig av supermaktas *egne behov* i en krise-/krigssituasjon og han hevder at dette på sikt peker mot en utmelding av NATO. Så hevder han at NATO-forsvaret i dag har en avskrekkende effekt overfor et isolert angrep fra Sovjet. Derfor må vi stå i NATO inntil videre. Vi kan derimot reise kravet om at Norge går ut av kommandosystemet. Jeg mener at det er feil å skyve kampen mot NATO ut i framtida.

Vil USA komme til unnsetning ved et isolert angrep fra Sovjet? PGG hevder at NATO vil bryte sammen hvis USA ikke kommer, dette er begrunna ut fra Atlanterhavspakta, et formelt grunnlag, og ikke en reell situasjon der USAs egne interesser teller mest. Vi kan ikke stole på at USA kommer, forhåndslagring eller ikke.

Han hevder også at valget idag står mellom to onder: NATO med avskrekkingseffekt eller en posisjon utafor NATO som kan føre til finlandisering. Har vi ikke andre muligheter i dag? Åssen skal vi da oppnå et sterkt, uavhengig forsvar? Ser ikke PGG faren for amerikanisering av Norge? Hvor lenge skal vi vente før vi går til kamp mot NATO og USA-imperialismen også?

I boka sier PGG lite om åssen en utvikling fra dagens NATO-forsvar til et sterkt, uavhengig forsvar kan foregå, og om hvilke faktorer som

kan hindre en slik utvikling. Dette er en svakhet, som får betydning for hvilken NATO-parole som blir reist. Jeg vil hevde at NATO-medlemsskapet er den viktigste hindringen på veien mot et sterkt, uavhengig forsvar. Tanken om at andre skal forsvare oss svekker forsvarsvilja og årvåkenheta. USAs amerikanisering av Norge skaper ikke muligheter for et uavhengig forsvar. Jeg kan heller ikke se at utmelding av kommandosystemet vil endre grunnleggende på USA-imperialismens muligheter i Norge.

Altså må vi kreve Norge ut av NATO og reise kamp ikke bare mot Sovjet, men også mot USA.

Det er viktig å ikke bli med på NKP/SV-vogna. Vi kan ikke være interessert i et svekka forsvar. Vi må derfor klart gå inn for bevilgninger til forsvaret som gir muligheter for et sterkt invasjonforsvar i tråd med det PGG foreslår i boka si.

Den nødvendige parola må derfor være: For et sterkt, uavhengig forsvar - Norge ut av NATO.

Dette skulle ikke skape noen misforståelser i forhold til NKP og SV. Vi må i propagandaen for parola legge vekt på trusselen fra Sovjet og at vi ikke kan stole på USA i forsvaret av Norge, vi kan bare stole på oss sjøl. Sovjet er fienden, men USA er ingen venn!

Svein.

NATOs AVSKREKKINGSEFFEKT

svar til "Forsvarsinteresserte" og Svein

Dere argumenterer for at medlemskapet i NATO ikke har noen avskrekkende effekt, at USA vil sende tropper likevel. Dette er jeg uenig i. Karakteren av NATO er en militærallianse grunnlagt på USAs dominans. I første rekke skal USAs interesser tilgodeses. Det er definitivt i USAs interesse at denne alliansen ikke går i oppløsning, at ikke USA mister økonomisk, politisk og militær støtte i Vest-Europa. Derfor er det som å banne i kjerka når Kissinger antyda at USA ikke ville risikere eget skinn for å unnsette land i Vest-Europa. Samtidig er det en realitet av militære grunner at USA vil ha store problemer med å forsvare deler av Vest-Europa, og ikke minst en nordflanke opp under Sovjets sterkeste marinebase med svært lange overføringslinjer fra »Gods own country». Mitt poeng er at amerikanske og norske politikere bløffer stort når det gjelder disse unnsetningsmulighetene i forbindelse med en storkrig. Dette kan Sovjet gjennomskue. Men Kreml må ta et viktig forbehold i forhold til et isolert angrep og isolerte politiske framstøt mot Norge som situasjonen er i dag. Kreml må kalkulere med at et isolert angrep kan få USA til å reagere med militære styrker, eventuelt i Norge. Om USA ikke reagerte fører det til at USA svekker sin innflytelse i Vest-Europa drastisk. Kreml må kalkulere med konfrontasjoner som kan utløse en storkrig.

De politiske sidene ved dette er viktige. »Forsvarsinteresserte» overser dem. Av hensyn til de store i NATO-alliansen, ikke av hensyn til norske interesser og USAs interesser i Norge, er det en mulighet for at USA vil satse på militær gjengjeldelse hvis et NATO-medlem blir angrepet. Sikkert er det ikke (jfr. Frankrikes forsvarsavtale med Tsjekkoslovakia da Tyskland erobra landet). I denne risikoen ligger det et avskrekkingselement vi ikke kan overse. Hvis et utmeldt NATO-medlem ble angrepet kunne

Reagan si til NATO: Se hvordan det går utafor.

Eksempelene dere bruker er dårlig valgte. Cuba-krisen kom da USA var på høyden militært, før Sovjet bygde seg opp som imperialistisk supermakt. Det er ikke USAs reaksjoner på en Poleninvasjon Sovjet frykter. Tvert imot har jo en harang vestlige politikere forsikra at det ikke blir aktuelt med militære aksjoner. Vest-Tyskland har jo til og med forsikra at det ikke en gang vil få konsekvenser for leveransene av gassledninger som er i gang. Sovjet frykter den polske arbeiderklassen og reaksjoner fra massene i andre koloniland når invasjonen blir møtt med omfattende motstand.

Avskrekkingsmomentet er ett argument mot full utmelding i dag, og ikke det viktigste. Det viktigste argumentet for den taktikken partiet har lagt opp er at utmeldinga må knyttes til et sterkt uavhengig forsvar som mer enn erstatter den avskrekkinga NATO utgjør i dag.

Dette kan stille Norge i Polens situasjon, ikke i Tsjekkoslovakias situasjon i 1968. Med full NATO-utmelding i dag ville det være få militære hindringer for Sovjetisk press, eventuell okkupasjon av Norge. Hvis vi stikker fingeren i jorda, ser vi også at folk i dette landet ikke ville støtte en NATO-utmeldelse uten at det eksisterer et alternativ som kan stå mot den sovjetiske trusselen.

Hva slags uavhengig forsvar? Hvilket alternativ? I motsetning til »Svein» mener jeg militærprogrammet og Oktoberboka trekker opp ei klar hovedlinje her, inkludert propagandaen for folkekrig. Det er det norske borgerskapet som er den viktigste hindringa for å gjennomføre et sånt program, med sin binding til USA-imperialismen og unnfallenhet overfor Sovjet. Et av partiets krav er at Norge går ut av kommandosystemet, det vil si at vi sier opp den militære delen av medlemskapet. Svein »kan ikke se at utmelding av kommandosystemet vil

endre grunnleggende på USA-imperialismens muligheter i Norge». Det er godt gjort. Vi kutter en kommandolinje med en amerikansk general i ene enden og norske soldater i andre enden. Vi går ut av komiteen som lager de integrerte militære planene for NATO og planlegger et forsvar på egen styrke. Vi styrer øvelser, opplæring og investeringer ut fra en sann plan for forsvaret av Norge. Dette vil bety mye i kampen for et uavhengig forsvar. Og det er det imperialistiske, norske borgerskapet som er hovedhindringa i dag, ikke USA-imperialismen.

Sveins linje med full NATO-utmelding gjør det tvert om fordømt lett for borgerskapet å spille på en sunn skepsis hos folk som ikke ønsker å stå med bukse nede. 2/3 tviler i følge gallupp på at USA kan unnsette oss i dag. Rundt 4/5 (i følge gallupp) ser ikke annet enn NATO-alternativet. Sovjets oppbygging

forutsetter og at ett av to må skje. Enten slår dette i retning av sterkere NATO-tilknytning, kanskje med tropper på norsk jord. Eller så klarer vi å utvikle en opinion bak vårt krav om å stole på egne krefter. Svein overser behovet for en taktikk. Partiet har en taktikk som er den eneste som kan føre Norge ut av NATO.

NATO er et mindre viktig problem for norsk forsvarspolitikken enn behovet for å vinne folk for at vi kan og må stå på egne bein. NATO-medlemskapet er til og med mindre viktig for denne diskusjonen enn spørsmålet om forsvarsplaner, øvelser, investeringer, forsvarsordninger og kommandolinjer som det å gå ut av kommandosystemet reiser med full tyngde.

Per Gi

DET FINS FORTSATT TO SUPERMAKTER

Torsdag 26. november deltok over 6000 mennesker i Oslo i en demonstrasjon mot opprustning, atomvåpen og forhåndslagring - for nedrustning og fred. 6000 mennesker en kald novemberkveld! På fortøyet en håndfull AKP-ere som delte ut løpesedler med oppfordring om boikott. Slik kan en stille seg på sidelinja når det skjer noe! I Bergen og Trondheim støttet AKP demonstrasjonene mot forhåndslagringa og har også vedtatt betinga støtte til Aksjon mot forhåndslagring men såvidt jeg vet er ikke dette tatt nådig opp på sentralt hold. I K.K 11/11 stilte signaturen Marta spørsmål til AKP om partiet kunne tenke seg å støtte en underskriftskampanje med det ene kravet mot forhåndslagring. Det er pinlig at dette spørsmålet står ubesvart den dag i dag. De over 100 000 underskriftene som er samla inn viser at det ikke har vært noen *liten* bevegelse bak dette kravet.

Mao Zedong behandler spørsmålet om å arbeide blant massene på en vitenskapelig måte. Han snakker om tre-deling av massene: de

framskredne, de mellomliggende og de tilbakeliggende. Kommunistene må forene seg med den framskredne tredjedelen for å vinne over de mellomliggende. Makter kommunistene dette er det også store muligheter for å trekke over de tilbakeliggende. Så langt Mao.

Aksjonene mot forhåndslagring fikk et omfang som ingen kunne ha drømt om for noen få år siden. For første gang på mange år har vi fått en virkelig bevegelse mot rustningsvanviddet. Det er virkelig tendenser til at folk er på vei ut av defeatismen og viser vilje til å handle. Desto verre at partiet ikke kjenner sin besøkelsestid. En ting er hevet over tvil - det var den framskredne tredjedelen som gikk i tog i Oslo den 26. november.

Hva er årsaken til at partiet er havnet i et slags uføre? Etter mitt syn er motsigelsene på freds- og forsvarspolitikken i partiet *ikke* i hovedsak motsigelser på taktikken. Slik jeg ser det er det *linjene* for partiet sitt arbeid og *analysen av verdenssituasjonen* det er noe i veien med. La oss ta analysen av

MILITÆRPOLITIKK

TF 29

forhåndslagringa som eksempel.

HVA ER FORHÅNDSLAGRING?

Forhåndslagringa er et framstøt for å bygge en amerikansk base på norsk jord. Lagrene er for US-marines - det amerikanske elitekorpset. Det er lagre for 10 000 mann. Det viktigste er flykomponenten. Det er snakk om 70 - 100 fly. Hvilke fly det er snakk om vet vi ikke, men det er kjent at USA allerede regelmessig benytter norske flyplasser som øvelsesområder for sine F-111 bombefly. Det er åpenbart snakk om en ganske formidabel styrke.

USA flytter altså fram sine posisjoner i vår del av verden. Det er et offensivt trekk. At det er mulig å foreta offensiver innafor en strategisk defensiv er elementært i marxistisk militærteori. Jfr. Mao. Forhåndslagring er et uttrykk for en skjerpa rivalisering mellom supermaktene. Fordi forhåndslagring flytter fram den ene supermakta sine posisjoner, så øker forhåndslagringa faren for krig. På samme vis øker de sovjetiske »forhåndslagrene» på Svalbard krigsfaren.

Forhåndslagringa øker krigsfaren og usikkerheten for Norge, det er kjerna i dette spørsmålet. Og nettopp forståelsen for dette er grunnlaget for den forbausende store oppslutninga aksjonen fikk.

Partiet har en annen analyse. Partiet går på prinsippielt grunnlag mot opprettelse av en amerikansk base på norsk område - det er greit. Men det partiet legger vekt på, er at forhåndslagringa er et svar »på en helt reell trussel», den sovjetiske opprustninga. Forhåndslagringa er et svar, men et feilaktig svar fordi den bygger på en tivlsom strategi i forsvaret av Norge (amerikansk »hjelp»). Forhåndslagringa framstår som et *utilstrekkelig tiltak*, men tross alt noe. I tråd med dette kan en ikke si nei til forhåndslagre uten å sette noe annet i stedet, da gjør en »vondt verre».

FEIL ANALYSE

Denne analysen er feil fordi den ikke vurderer

forhåndslagringa i forhold til krigsfaren. Øker eller minsker forhåndslagringa krigsfaren? det er kjernepunktet. Når AKP på denne måten mister *hovedpoenget* i analysen av forhåndslagringa så er det ikke rart at partiet går seg vill i taktikken.

Etter mitt syn er årsaken til den mangelfulle analysen av forhåndslagringa en feilaktig forståelse av krigsfaren og forholdet mellom supermaktene. Selv om det er riktig at Sovjet har vært på offensiven i forhold til USA noen år nå, så sier dette *ikke noen ting* om hvem som er »den aggressive» eller »den sannsynlige krigsutløseren». Hvem var »mest aggressiv», »hovedtrusselen» osv. i 1914?

Partiet sin vuderung av sovjetiske »framstøt» og amerikanske »svar» er rett og slett uvitenskapelig. *En kan med akkurat like stor rett kalle de amerikanske tiltaka for »framstøt» og de sovjetiske for »svar»*. Det gjør som kjent SV. Det som har vært AKP sin styrke tidligere har nettopp vært at vi har evnet å skjære igjennom denne demagogien og med rette brennemerket *begge* supermaktene som aggressive og som en trussel mot freden.

Mye av partiets prestisje er bygget på at vi lenge som eneste parti stilte parolen »Kamp mot begge supermakten». Det er et tragisk paradoks at vi er i ferd med å forlate denne riktige politikken i en situasjon der nettopp parolen mot begge supermaktene virkelig er i ferd med å få oppslutning, både i Norge og i den tredje verden.

I boka »Et sterkt, uavhengig forsvar» skriver Per G. r C : »Er forhåndslagre i Norge et ledd i en amerikansk offensiv for å kunne angripe Sovjet? Da er det i tilfelle nødvendig å rette hovedskytset mot USA og ofre mindre oppmerksomhet på det »defensive» Sovjet» (s.18)

Selve problemstillinga er feil. Den er rett og slett udialektisk. Den er på mange måter et typisk uttrykk for tenkinga i SV. De ser at USA gjør et framstøt i Norge. Ergo er Sovjet »defensiv» og ufarlig. Men av en marxist-leninist bør en kunne vente bedre. Hvorfor kan vi ikke rette skytset mot begge supermaktene slik vi har gjort det i mange år? Det skjønner jeg ikke.

BLINDSPOR

Spørsmålet om hvilken av de to supermaktene som utgjør hovedtrusselen er i det hele tatt et blindspor. PGG påpeker i boka si ganske riktig at Norges strategiske beliggenhet gjør Norge til et førsterangs mål for Sovjet. Herredømmet over norsk territorium er avgjørende for kampen om Nordatlanten og dermed forsyningslinjene. Men nettopp de samme faktorene gjør jo Norge til et like viktig mål for USA!

Min påstand er at begge supermaktene utgjør en trussel mot Norge - men på forskjellig måte. Faren for et militært angrep stammer naturligvis i første omgang fra Sovjet. Om ikke annet så av den enkle grunn at Norge faktisk er alliert med USA, at vi gjennom vårt NATO-medlemskap allerede har stilt vårt territorium til disposisjon for USA. En angriper jo vanligvis ikke sine allierte medmindre en har dem sterkt mistenkt for å ville forlate alliansen. (Faren for et angrep fra USA ville naturligvis øke drastisk om vi viser tegn til å ville melde oss ut av NATO).

Men fordi Norges territorium er like viktig for USA som for Sovjet så er det fullstendig urealistisk å regne med at USA vil overlate Norge til Sovjet. I en krig vil Norge bli en *slagmark mellom supermaktene*, det er den sørgelige sannhet. Og det er elementært i militærteori at mens det beste er at en sjøl har kontroll over et territorium så er det det nest beste å hindre fienden i å kunne bruke det. Kan en ikke sjøl benytte seg av de norske flyplassene og havnene så må en i det minste hindre at motparten gjør det.

Det er slikt en har atomvåpen til.

NATO *planlegger* å bruke atomvåpen i Norge - det er jo ikke minst Klassekampen sin fortjeneste at disse opplysningene er kjent! At partiet på denne bakgrunn i praksis har nedlagt kampen mot NATO med den begrunnelse at NATO trass alt har en »viss avskrekkingseffekt» er virkelig ille. Og enda verre blir det når Klassekampen på lederplass går imot forslaget om en atomfri sone i Norden med den

begrunnelse at det ensidig retter seg mot USA og vest-maktene sin rett til å bruke atomvåpen i »forsvare» av Norge og Danmark (KK 27/1) Det er ikke for ingenting at det snakkes om høyreavvik for tida.

Nå argumenterer PGG i boka si for at atomvåpen neppe vil bli brukt i en krig om Europa. I hvert fall ikke i stort omfang. Og han argumenterer også for at USA sannsynligvis vil måtte gi opp å »forsvare» Norge. Jo, en kan jo håpe. Ønsketenkning vil jeg kalle det.

Her går etter mitt syn de viktigste motsigelsene i forsvarsdebatten. For hvis det virkelig er slik at USA er redusert til en annenrangs imperialistmakt som hverken evner eller har vilje til å forsvare sine posisjoner i Europa, og hvis det virkelig er slik at Sovjet følgelig planlegger et militært angrep på Vest-Europa i nærmeste framtid - ja da blir det unektelig temmelig meningsløst å organisere breie fronter mot forhåndslagring og NATO-medlemskap. Poenget er at denne vurderingen ikke stemmer med virkeligheten.

Nei, kamerater. Det finnes fortsatt to supermakter - det bør vi holde fast ved. En riktig militærpolitikk må ta utgangspunkt i det. Som kommunister i et land i den 2. verden står vi foran to viktige oppgaver: å arbeide for å styrke landets forsvarsevne og arbeide for at Norge blir med i fronten mot supermaktene.

Dette betyr at vi må:

- Skjerpe fronten mot USA-imperialismen
- Kreve Norge ut av NATO
- Propagandere for at Norge blir en del av den alliansefrie bevegelsen
- Støtte kampen for en atomfri sone i Norden

Det er sjølsagt viktig å holde fast på de *riktige* sidene ved den nåværende politikken til partiet:

- Fortsatt skarp front mot Sovjet
- Solidaritet med Afghanistan og andre ofre for Sovjet
- Propaganda for et sterkt nasjonalt forsvar som kan gjøre oss i stand til å forsvare oss mot enhver angriper.

Andre.

TO SUPERMAKTER – OG SOVJET

DEN STØRSTE TRUSSELEN Svar til André

»André« leverer i sitt innlegg et sammenfatta angrep ikke bare på partiets aktuelle politikk, men på Lenins imperialisme-teori. Det er fortrijstetfullt at han stiller uenigheten med partiets linje som *linjespørsmål* og ulik analyse av verdenssituasjonen. For akkurat så grunnleggende er uenigheten.

ET BLINDSPOR?

»Spørsmålet om hvilken av de to supermaktene som utgjør hovedtrusselen er et blindspor«, skriver André'. Dermed rykker han vekk et sentralt, og omstridt element i Lenins teori om imperialismen. I »Imperialismen...« er et hovedpunkt at imperialismen avler krig, at den *ujamne* utviklinga av imperialistmaktenes økonomiske, politiske og militære styrke fører til omfordelingskriger. »Hvem var aggressiv i 1914?« spør André' polemisk. Faktum er at Lenin omhyggelig dokumenterer sin teori om at imperialismen fører til krig med Tysklands framvekst i ei tid hvor alle plassene ved bordet var opptatt ved imperialistenes bord.

André' nøyer seg ikke med å forflåte Lenin, men gir inntrykk av at Mao og AKP(m-l) har stått på en teori om to supermakter og forlatt den. Maos 3-verden teori og partiets vedtak om sosialimperialismen fra 1975 framhever såvel at det er to supermakter som at styrkeforholdet dem imellom har forandra seg. Både AKP og Bresjnev har gitt omfattende dokumentasjon av denne forandringa. Dette er et forhold André' vil skyve under teppet og kaller denne problemstillinga et blindspor. »Like mye mot begge supermaktene«, hevder André' i ei tid hvor Sovjet herjer med styrker i utlandet som nærmer seg i antall det USA hadde da 500 000 amerikanere sto i Indokina. Hvem er opptatt av virkeligheten?

Er det uinteressant hvilken supermakt som manøvrerer seg inn på den andres beite? Om sovjets ressurser er store nok til at en storkrig *kan* bli utløst av en mindre konflikt? Hvorfor viktige politiske grupper (Brandt, sosialdemokratiske fløyer og tradisjonelle konservative) fører en Chamberlainpolitikk? Eller mer grunnleggende, hvilke mekanismer som legger grunnlaget for en ny verdenskrig. Og hva som er medisinen for å utsette denne krigen? Alle disse spørsmåla og mange flere krever et svar for å trekke opp en strategi for et kommunistisk parti i Norge, - i 1981. NKP gikk i baret i 1940 blant annet fordi de besvarte tilsvarende spørsmål feil.

»LIKE FARLIG«

Men André' har en teori om dette »blindsporet« han også. De to supermaktene er like farlige, like truende. Hva er hans argumenter? Jo, at USA lagrer i Norge og flytter fram sine posisjoner akkurat som Sovjet. Men observasjonen til André' gir liten veiledning til handling. Det finnes en serie enkeltstående hendinger som »dokumenterer« at Sovjet såvel som USA er den største trusselen, eller like diletantisk, - at de er like truende. Lenin analyserer et styrkeforhold over *tid*, og ser de enkeltstående fenomenene i sammenheng. Lagringa i Norge viser hvor nødvendig dette er. Den sovjetiske oppbygginga av marinen på Kola, både fartøyer og marinens flyvåpen, har de siste ti åra slått ut i en *kvalitativ* endring av styrkeforholdet i nord. Sovjet er i dag høyst sannsynlig i stand til å *avskjære* troppoverføringer fra USA til Norge. Lagringa er et svar på dette, USA og NATOs svar. (At André' prøver å gi inntrykk av at partiets propagandering av svaret var utilstrekkelig, at det feilaktige lå i at strategien

var *tvilsom* får stå som et eksempel på feilsitering som uttrykk for egne, svake argumenter. Partiets syn er at vi ikke kan lene oss på den ene supermakta i forsvaret mot den andre, og at »unnsetnings-strategien» ikke holder vann.) For å underbygge sitt »like farlig»-argument må Andre' forkaste en dialektisk, materialistisk metode og erstatte den med en analyse som river fenomenene ut av sin sammenheng.

ATOMVÅPEN - KULLASTER DET ALT?

I »Et sterkt, uavhengig forsvar» gir jeg et riss av en dialektisk, materialistisk analyse av kjernefysiske våpen. Det er uten tvil viktig om dommedagsprofetene som spår verdens undergang eller bokas vurdering er riktig. Andre' avfeier min vurdering som ønsketenking. Greit nok. Han er opptatt av atom-trusselen. Men hvor er hans analyse som konkluderer med at jeg driver ønsketenking? Vi trenger en diskusjon om dette. Andre' nøyer seg med å slenge ut en ironisk kommentar. Det følgende får stå som ei utfordring: Mener du at kjernefysiske våpen endrer tesen om at krig er en fortsettelse av politikken med andre midler? Hvorfor gjør ikke andre masse-terrorvåpen som gass eventuelt det samme?

»RUSTNINGSVANVIDDET»

»For første gang på mange år har vi fått en virkelig bevegelse mot rustningsvanviddet», skriver Andre' om aksjonene mot forhåndslagring. Når jeg hekter meg i uttrykket »rustningsvanviddet» er det fordi *tankegangen* er tidstypisk for bevegelser mot kapprustning, bevegelser som ser våpna som årsak til krig.

Det er klassisk revidering av Lenins teori om imperialismen å operere med likevekt, ikke ujamn utvikling mellom imperialistmaktene. I kjølvannet ligger tanken om at krigen kan unngås om imperialistmaktene nedrunder gjensidig. »Vanviddet» i rustningskappløpet blir et spørsmål der

MILITÆRPOLITIKK

supermaktene kan ta til »fornuft». Opprustninga til supermaktene, og især Sovjets rustninger, er ikke vanvittige, men strengt logiske. De skjer på bekostning av kapitalhungrende landbruk- og industriprosjekter. Det skal mye til å overbevise meg om at kravet om nedrustning av supermaktene kan bli noen hovedsak i fredsarbeidet som bringer massene ut av defeatismen og over til handling. Det er virkelig ønsketenking.

Når Komintern i 1935 utforma et program for antikrigsarbeid ble det gjort i kontrast til kobbelet av voldgifts- og nedrustningsprofeter. Dimitrovs utmerkede sammenfatning av dette programmet tar ikke en gang opp nedrustning av imperialistmaktene som krav, sjøl om det burde vært nevnt som et viktig politisk krav. Det hører hjemme som en del av arbeidet for fred fordi det trekker en demarkasjonslinje mot pasifismen når kravet om nedrustning av aggressorene koples med å styrke ofrenes forsvarsevne. Men det siste er unektelig viktigere som faktor for å utsette krigen. For vår del betyr det støtte til sosialimperialismens ofre og styrking av den norske forsvarsevnen.

»FRAMSKRÆDEN» PASIFISME

Andre' har rett i at disse sentrale motsigelsene legger grunnlaget for ulik politisk linje. Det er da heller ikke overraskende at han karakteriserer demonstrasjonstoget i Oslo med et pasifistisk grunnlag på følgende måte: »En ting er hevet over tvil - det var den framskredne tredjedelen som gikk i tog i Oslo den 26. november.» Det er vel for å finne styrke for egne argumenter han ikke nevner at denne framskredne togledelsen avsto paroler som retta nedrustningskravet mot supermaktene som partiet foreslo som betingelse for å støtte.

Andre' forkludrer en meningsfylt diskusjon med en del feilsiterer og forvrengninger. Framstillinga av hvorfor partiet gikk mot lagring av amerikansk utstyr i Norge er nevnt. Jeg skal gi noen eksempler til: Partiet skal ha nedlagt kampen mot NATO med den begrunnelsen at NATO tross alt har en »viss

MILITÆRPOLITIKK

TF 33

avskrekkingseffekt. Denne effekten er behandla i et annet innlegg. Men har vi nedlagt kampen mot NATO? Dette er tøv. Det siste året har vi propagandert aktivt mot NATO på prinsipielt grunnlag og framheva det objektive faktum at NATOs strategi for Norge ikke holder vann i dag. Dette er propagandert på et 40-talls åpne møter, spredd på løpesedler i minst 50 000 eksemplarer, propagandert gjentatte ganger i KK, og i artikler i borgerlig presse. Vi får tru denne politikken vil nå lenger ut etter hvert. Det er den eneste taktiske linja som kan føre Norge ut av NATO. Partiet har uten sammenlikning frambragt den mest konkrete kritikken av NATO av samtlige norske

partier, også i løpet av det siste året.

ATOMFRITT VERDEN

Andre' er på linje med Bresjnev i definisjonen av hva som bør bli atomfritt i Norden. Det er jo et standpunkt, sjøl om Bresjnev gir inntrykk av å føle denne definisjonen mer logisk pinlig enn Andre', skal vi dømme etter Moskva-utspillet om å inkludere våpen også i Sovjet nylig. Men behandlinga av lederen er et forsøk på å forvrengte partiets argumenter. I lederen (27/1)

blir det blant annet slått fast som et faktum at Andre'-Kekkonen-Bresjnev-Frihetens atomfrie sone innebærer ensidig begrensning fra NATOs side, akkurat som det nylig er pekt på at Bresjnevs »forhandlingsutspill» om stopp av SS-20 utplasseringer mot ingen NATO-raketter er ensidig til Sovjets fordel. Dette er objektive forhold vi bør påpeke. Lederen er en skarp kommentar til DNAs glidning i sonespørsmålet og konkluderer: »Ingen bør forbauses over at »Friheten» desperat krever at Kola skal holdes utenfor. Verre er det at krefter i Arbeiderpartiet beveger seg i samme retning. Ethvert forslag om »atomfrie soner» i Norden som ikke innbefatter disse våpna (mellomdistanserakettene på Kola) står ikke til troendes. Derimot står de på ønskelista til Kreml.

Jeg imøteser en grundig analyse av hvordan supermaktene er i likevekt, spesielt av USAs påståtte offensiv, av rollen til kjernefysiske våpen fra Andre' Videre er det interessant å se innholdet i hans program for en kamp som kan utsette krigen, eventuelt hvor han er uenig med partiet. Unngår vi forvrengning av standpunkter, kan dette bli en nyttig diskusjon.

Per G

"FREDSMARSJ " OG KAMPEN FOR Å UTSETTE KRIGEN

Diskusjonen om Fredsmarsjen har avdekket en sterk, opportunistisk strøm i og rundt partiet. Denne kampen har også skjerpet behovet for klarhet i partiets linje og pekt på svakheter i vår taktikk. Diskusjonen har vært helt nødvendig og er slett ikke fullført.

HVORDAN KAN EN STORKRIG UTSETTES?

Jeg begrenser meg til dette problemet og tar

ikke opp det minst like viktige: Hvordan kan vi vinne over en angriper? Sammenhengen bør likevel understrekes. Den politikken vi kjemper for i dag kan utsette en krig. Forlengelsen av denne politikken legger grunnlag for å beseire en angriper. De to linjene innafor det som kalles fredsbevegelsen er uforenlige. De er krefter som virker i motsatt retning. Noen stikkord kan illustrere den linja som dominerer f.eks. Fredsmarsjen: -Nedrustning vil berge verden, våpna (og våpenprodusentene) er rota til ondet.

- Konfrontasjon med supermaktene, spesielt Sovjet, øker spenningen og krigsfaren.

- »Vi», de små nasjonene, må gå foran som eksempel for supermaktene i nedrustninga.

- Atomvåpen gjør at sluttstreken for sivilisasjonen går ved en storkrig. Denne linja har innflytelse i regjeringsbærende partier som DNA og det vest-tyske sosialdemokratiske partiet. Den blir dytta fram av pro-sovjetiske og revisjonistiske partier som driver denne typen »fredsarbeid» som merkesak. Den støttes aktivt av Sovjets ulike utspill overfor Vest-Europa. Chamberlains politikk for siste krig var unnfalldenhet. Etter Sudet-land, Spania, Tsjekkoslovakia holdt han fast på at krigen var umulig å unngå, bare Tyskland slapp konfrontasjon. Konfliktene kunne løses ved forhandlinger. Han var ledende politiker i en stormakt. Halvdan Koht var norsk utenriksminister. For Koht sto Folkeforbundets forhandlingsløsninger minst like sterkt som håpet og troen på nedrustningsforhandlingene i dag. Kongstanken til Koht var at Norge for all del måtte stå som eksempel for stormaktene og ikke styrke sin forsvarsevne, ruste opp. De færreste vil påstå annet enn at denne politikken *framskynda* utbruddet av 2. verdenskrigen.

Likevel finnes det dem i og utafor partiet som vil støtte dagens utgave av Koht og Chamberlain:

Det er utelukkende kampen mot supermaktene, og i sær Sovjet, som kan utsette utbruddet av en ny krig. Enhver bevegelse må måles i forhold til dette kravet. Fordi Fredsmarsjen ikke retter seg mot Sovjet, er det ikke en fredsmarsj.

Det er ikke forhandlinger som kan utsette krigen, men den niakta og presset som står mot supermaktene, og i sær Sovjet. Dette presset henger sammen med styrkeforholdet og for hvert år *svækkes* Norges såvel som vest-europeiske lands forsvarsmuligheter, fordi forsvarsevnen synker. Det er først og fremst en forsvarsevne, som bygger på politisk bevissthet blant folk og den militære kampevnen, som kan presse supermaktene til innrømmelser.

Kampene i Indokina viste at folkekrigen førte ei supermakt som USA ut i virkelig trøbbel,

mens initiativ for nedrustning hadde liten innvirkning på USAs styrke. Folkekrigene som supermaktene har pådratt seg etter siste verdenskrig har vært reelle og harde slag mot supermaktene, mens nedrustningsforhandlinger har gitt null uttelling. Disse forhandlingene har tvert om skapt inntrykk av nedrustningsvilje, mens supermaktene har rusta som aldri før.

Partiet har vært en kraft i det anti-imperialistiske arbeidet. Vi har utvikla ei linje for å styrke forsvarsevnen. Likevel finnes det dem i og utafor partiet som sier at vi står på sidelinja i fredsarbeidet.

Denne kritikken må avvises. Ethvert krav om å gjøre politiske kompromisser med de ideene som råder i »fredsbevegelsen» må tilbakevises. Partiets hovedlinje for å utsette krigen bør etter min mening være følgende:

-Først og fremst propagandere for å styrke den norske forsvarsevnen og støtte kampevnen til frigjøringskampene i Afghanistan, Kampuchea og Eritrea.

-Vi bør propagandere for tiltak fra den norske staten som kan isolere og svekke i første rekke Sovjet.

-Vi må støtte nedrustningskrav mot supermaktene og har et spesielt ansvar for at dette *også*, og i første rekke rettes mot Sovjet. Nedrustning er et sekundært spørsmål. Sånt arbeid har liten innvirkning på styrkeforholdet mellom Norge og Sovjet. Men det er et krav som reises, og hvor innrettinga har stor innflytelse på den norske opinionen.

ALT VED »DET GAMLE»?

Nei. Etter mitt syn har mange helt riktig kritisert at partiet ikke har hatt en tilstrekkelig *aktiv* taktikk i forhold til f.eks. Fredsmarsjen og initiativ som er tatt i f.eks. fagbevegelsen. Det ville vært mulig å ta initiativer som både påvirka deltakerne i marsjen og revet sløret av pasifismen og unnfalldenhet overfor Sovjet. I klubber og foreninger er det eksempler på at kommunister har latt revisjonister få gjennom resolusjoner uten å reise kampen.

Den viktigste svakheten er likevel at vi har vært for passive til å drive fram initiativer på et

SOLIDARITETSARBEID

TF 35

bra grunnlag og mobilisert for oppslutning om dem. Det er grunnlag for bra fagforeningsutalelser som i neste omgang kan være startskuddet for underskriftaksjoner, punktmarkeringer og andre aksjoner. Det finnes enkeltstående eksempler som dokumenterer det. Denne høsten må vi jobbe målretta for sånne initiativer.

GRUNNLAGET FOR NYE INITIATIVER

Sjølsgt må det utvikles taktikk ut fra de konkrete foreningene og organisasjonene initiativene tas i. Hovedretninga må stå i forhold til hva som faktisk kan utsette krigen. Styrking av egen forsvarsevne og støtte til frigjøringskampen er helt sentralt. Disse krava isolerer pasifismen og revisjonismen politisk og det ønsker vi også. Et grunnlag må også reise nedrustningskrav til supermaktene. Det er politisk nødvendig fordi det retter seg mot et generelt nedrustningskrav. Det må også reise krav om atomnedrustning av supermaktene.

OPPORTUNISME

Et utslag av opportunisten er frykten for »å stå utenfor», være i mindretall og kjempe for et mindretalls standpunkter. Et hyppig brukt argument er »å være der massene er». Dette argumentet blir brukt som en pervertering av Maos teori om masselinja, i retning av å senke

seg ned til pasifistenes nivå. Spørsmålet gjelder om massene skal være prisgitt pasifistiske retninger (og vi svømme rundt i massene og lovprise »handling og aktivitet») eller om denne bevegelse skal bli en kraft mot krigen. Noen har faktisk argumentert med at vi bør delta i Fredsmarsjen fordi vi prinsippielt ikke en gang ville være mot å arbeide i fascistiske organisasjoner. Ærlig talt. Disse kameratene har forstått ingenting av Dimitrov. Skulle vi arbeide i Norsk Front om det hadde vært en stor organisasjon, - annet enn eventuelt som reine provokatører? Sjølsgt ikke. Noe annet er det om vi eventuelt skal jobbe i fagforeninger som har masseoppslutning under en sovjetisk okkupasjon og hvor det ville være forbudt å organisere frie fagforeninger.

Er vi blitt redde for å være utafor »det gode selskap»? Vi hadde ikke hatt et parti i dag om dette var ledestjernen i vår politikk. Ikke blir det revolusjon heller. Er ikke nettopp vår historie med f.eks. støttearbeid for Indokina, PLO ol. at vi ved å gå mot strømmen, har klart å endre en stor opinion? Blir vi isolert med vår linje for å utsette krigen? Fra SV og NKP-ledelsen, ja og gudskjelov. Folk flest er mye enige med oss. Problemet er ofte at de ikke ser noe skille mellom vår politikk og SV/NKPs politikk. En opportuniste som får oss til å holde kjeft om disse skillene sementerer situasjonen og øker SV/NKPs innflytelse.

Per C

SOLIDARITETSARBEID MED AFGHANISTAN

Afghanistan komiteer er oppretta over hele Norge. Nøyaktig hvor mange steder det er reelle komiteer, hvor mange steder det er enkeltkontakter og hvor mange steder det var engangsinitiativ i forbindelse med aksjonsukene i januar 1981 vet vi ikke enda.

Det vi kan slå fast er at solidaritetsarbeidet med Afghanistan er den breieste politiske bevegelsen i Norge siden krigen. De fleste

stedene har bærebjelken i oppbyggingen vært AKP(m-l).

Dette er ikke en oppsummering av egen innsats - full av sjølros. Isteden skal jeg berøre noen av de problemene som i dag står sentralt i dette arbeidet, som vi må ta alvorlig om vi mener noe med å utvikle solidaritetsarbeidet med det afghanske folket.

36 TF

STOR POLITISK ENIGHET - LABER OPSLUTNING

Mange kamerater som jobber med Afghanistan har oppsummert for seg sjøl at den store politiske bredden ikke resulterer i stor oppslutning og aktivitet. Det kan nesten virke som om den store enigheten - det at det ikke er politisk strid om spørsmålet - virker passiviserende. En oppslutning på 1000 personer ved demonstrasjonen i Oslo i januar i år er etter min mening 2000 for lite.

MASSEORGANISASJON ELLER ELITEORGANISASJON?

Skyldes denne situasjonen almen passivitet i egne rekker? Jeg tror ikke det. Hvertfall vil vi ikke finne hovedårsaken her. Isteden tror jeg spørsmålet om Afghanistankomiteen skal utvikle seg til en *topplansorganisasjon med kun politisk breie råd og kjendiser* eller om det skal arbeides for å utvikle komiteene til *aktivistorganisasjoner med breie politiske råd og kjendiser* er grunnleggende. Her står det ulike politiske linjer innad i komiteen. Vi må se det som vår oppgave å arbeide fram mot en komitemodell som sikrer begge sidene innflytelse, og spesielt må vi arbeide for å trekke aktivistene til organisasjonen.

POLITISK BREDDE OG SLAGKRAFT!

Vi ønsker *ikke* å »kuppe» Afghanistankomiteen. Derimot ønsker vi å bygge ut den politiske bredden - ikke bare som en fasade, men som en aktiv faktor i komiteen. Med den politiske bredden har vi store muligheter for å påvirke langt inn i de parlamentariske organer, næringsliv og organisasjoner/fagbevegelse.

Det er viktig at dette arbeidet *ikke* må bli en sovepute.

Uten aktivister i fagbevegelsen, på skolene i ulike miljøer vil informasjonen vår nå kort ut og

SOLIDARITETSARBEID

mulighetene for å opplyse opinionen i Norge om Sovjets aggresjon blir begrensa. Penger kan det kanskje bli den veien. Noen stor politisk gevinst blir det ikke. Skal Afghanistan-arbeidet bli et reelt alternativ til revisjonistenes fredsarbeid må vi ut på gatene, i skolene, på arbeidsplassene og hjem til folk.

OPERASJON DAGSVERK

Spesielt vil jeg nevne OD-81, som skal gå til afghanske flyktninger. Aksjonen går av stablen omkring 20. oktober. Dette er en enestående anledning til å mobilisere skoleungdom i alle videregående skoler for Afghanistan. Om ikke vi gjør en innsats blir det lett med den ene aksjonsdagen. Målet vårt må være flest mulig steder å *knytte kontakter på skolene* gjennom dette arbeidet for å etablere faste Afghanistankomiteer. Erfaringene fra Vietnamarbeidet viser at ungdommen er en bærebjelke i anti-imperialistisk arbeid. Skal de bli det igjen?

Mange synes å mene at dette arbeidet kun skal finne sted der RU har kontakter og folk. Etter min mening er det å snu alt på hue. Afghanistan er nettopp den sjansen vi trenger til å knytte *nye* kontakter der RU *ikke* har dem for på sikt å bygge ut ungdomsorganisasjonen vår. Det trengs!

Gjennom foredrag, løpeseddelaksjoner, stands på skolene, venners unger osv. er det mulig å vinne framgang. Mangel på kontakter kan i mange tilfeller bøtes på ved andre metoder. Sett i gang!

FAGLIGE INITIATIV

I motsetning til store deler av det anti-imperialistiske arbeidet vi har drevet tidligere, har Afghanistanarbeidet vunnet stor innpass i det faglige miljøet flere steder. Jeg nevner Bergen hvor Samorg og diverse fagforeninger er medlemmer og Tromsø hvor Samorg, Bygningsarbeiderne, Tromsø Skipsverft, Handel og Kontor, Tromsø Sykehus

KINADEBATT

TF 37

Personalforening og NNN avd. 8 harteget medlemsskap i komite'en.

Videre vedtok LO en bevilgning på 25 000 og flere forbund har bevilget til Arbeidernes Internasjonale Støttefond. Endel av disse pengene går til flyktninger, mens mesteparten øremerkes oppbygging av helsestasjoner *inne* i Afghanistan etter forslag fra Afghanistankomiteen.

Utenfor LO-forbundene derimot er lite skjedd. Det er reist forslag innafør sjukepleierforbundet om tilslutning. Andre forbund burde gjøre det samme. Etter min mening bør faglig kader arbeide for tilslutning av lokale og sentrale fagorganisasjoner til Afghanistankomiteene. På den måten forplikter vi LO og de andre i langt større grad til å følge opp det positive men svært forsiktige utspillet de har tatt i og med bevilgningene og støtte til komiteens prosjekter. I kampen mot de pro-sovjetiske tendensene er dette av overmåte stor betydning.

AFGHANISTANARBEIDET OG PARTIET

Afghanistanarbeidet er kommet godt i gang og står på mange bein. Det hviler ikke ene og alene på oss. Men - og dette er viktig - partiet, den revolusjonære bevegelsen er og vil fortsatt være en bærebjelke i dette arbeidet. Både for å utvikle det og samtidig opprettholde den store politiske bredden.

I den revolusjonære bevegelsen i dag er det en forsvinnende liten prosent av kader som jobber med internasjonale arbeid. Jeg nevner dette som et apropos til sentrale og lokale partiledelser når de skal vurdere hvordan dette arbeidet skal utvikles. Krigen i Afghanistan er i ferd med å bli »akseptert» - protestene stilner til fordel for handelsavtaler og nedrustningsprat. Revisjonistenes fredsideologi har vunnet en del viktige framganger i opinionen. Vi må svare kontant - bl.a. med aktivt solidaritetsarbeid med offrene for Sovjets aggressjon.

Det trengs å hive på mer køl i Afghanistanarbeidet.

Lykke till!

Rico.

OM KINA KKP OG VÅRE REAKSJONER

For å markere med en gang hvor jeg står. Jeg er i det store og hele enig med Bjarne (TF, juni), både når det gjelder argumentasjon og konklusjoner. Mange av de argumentene Thomas kommer med har jeg også sans for, men jeg synes konklusjonene hans er lite i samsvar med argumentene. På meg virker det som om Thomas etter hvert blir redd for hvor argumentene hans logisk vil føre hen, og derfor ikke tør fullføre løpet sitt.

Jeg synes som sagt Bjarne argumenterer godt for sitt syn, og skal prøve ikke å gjenta for mye. I stedet vil jeg trekke inn enkelte andre spørsmål som jeg mener har betydning for debatten.

HVA ER HENSIKTEN MED DENNE DISKUSJONEN?

Jeg mener det viktigste med denne debatten må være å forsøke å avklare en del sentrale politiske og ideologiske spørsmål som det står strid om både internasjonalt og innafør AKP.

KKP har i alle år hatt stor autoritet og nytt stor respekt innafør vår bevegelse. Dette har naturlige årsaker. Denne autoriteten og respekten har nok blitt noe frynsete den siste tida, men fremdeles er det sånn at KKP har stor innflytelse i vårt parti. Gammel kjærlighet ruster ikke, i alle fall ikke over natta. Når så KKP snur 180 grader i en del sentrale spørsmål,

er det klart at dette må spre forvirring innåfor våre rekker. Det som ifølge KKP var reinhekle revisjonisme for få år siden, blir av KKP framstilt som genuin marxisme i dag. Og omvendt: Det som tidligere het Den store proletariske kulturrevolusjonen blitt til »kulturrevolusjonen» i dagens kinesiske propaganda.

Sånne forhold må nødvendigvis føre til en viss forvirring også innåfor AKP. Hva er marxisme? Hva er revisjonisme? Det kan være problematisk å orientere seg. Ei avklaring er nødvendig, og jeg mener også det er viktig at denne avklaringa kommer så raskt som mulig.

Ingen kan i dag med sikkerhet si hvordan Kina vil se ut om ti år. Det er imidlertid en del spørsmål som det er fullt mulig å ta stilling til i dag, det gjelder bare å begynne i riktig ende.

ER KINA FOR STORT FOR OSS?

Kina er et stort land, og vi veit lite, sier Thomas, han maner til tålmodighet og forsiktighet. Det han legger opp til er en evighetsdiskusjon, noe vi minst av alt trenger. Når det gjaldt Albania var vi ikke særlig tålmodige eller forsiktige, men så er jo også Albania et lite land. Kanskje Kina er for stort for oss? Dersom vi skulle ta stilling til Kina innbygger for innbygger ville det unektelig ta lang tid. Men det er jo ikke den metoden vi vanligvis bruker. Når det gjaldt Albania tok vi stilling ut fra hva ledelsen i APA sto for, hva de sa og hva de skreiv. På den måten kunne vi slå fast at APA var leda av revisjonister. Jeg mener den dag i dag at det var en korrekt konklusjon.

Vi brukte for øvrig samme metode når vi tok stilling til firerbanden. Vi granska politikken deres og analyserte det som var tilgjengelig av skriftlig materiale fra firerbanden sjøl. Deretter trakk vi konklusjonen, som jeg også mener er korrekt den dag i dag.

Er denne metoden ubrukbar når det gjelder KKP i dag? Nei, den er fullt brukbar, og den eneste metoden vi kan benytte dersom vi ikke skal rote oss inn i en diskusjon uten ende.

Lin Shao Shi satt i toppen i KKP i flere tiår, er nå rehabilitert politisk, og blir framstilt som en stor marxist. Var han det? Det kan vi finne ut ved å se på de politiske linjene han sto for, hva han skreiv og hva han sa. Det er nok materiale å ta av.

Teng har innehatt toppstillinger i KKP siden frigjøringa og sitter i toppen den dag i dag. Også han har etterlatt seg en del skriftlig materiale, og uttaler seg fremdeles om litt av hvert. Dette kan analyseres.

Kinas statsminister og KKP's formann uttaler seg også stadig vekk. Det er kort sagt et hav av materiale å ta av. I tråd med dette mener jeg diskusjonstemaet »Hvor går Kina» bør vris mer i retning av »Hvem har makta i KKP i dag - borgerskapet eller proletariatet», eller noe i den stilen. Altså et spørsmål det er mulig å ta stilling til ut fra den metoden vi har brukt tidligere.

MAO TSETUNGS TENKNING

På det 6. plenums møtet i slutten av juni ble det vedtatt en lang resolusjon om KKP's historie fra 1949 til i dag. Sjøl er jeg heller svak i engelsk, så jeg har ikke fått satt meg skikkelig inn i den, men noe har jeg fått med meg. (En oversettelse til norsk hadde vært fint.) Et langt avsnitt handler om Mao Tsetungs tenkning og Maos historiske rolle. Etter å ha slått fast at Mao Tsetungs tenkning er bra saker blir det også slått fast at Mao Tsetungs tenkning er ei utvikling av marxismen-leninismen på 6 områder. Et område som glimrer sterkt med sitt fravær er spørsmålet om klassekampen under sosialismen og kampen mot revisjonismen. Jeg har alltid oppfatta dette som et kjernepunkt i Mao Tsetungs tenkning, men det er altså kutta ut av KKP. Når Teng hyller Mao

Tsetungs tenkning er det altså sin egen reviderte utgave han hyller. Sånne fenomener er ikke nye i historia, både Marx og Lenin har vært utsatt for liknende falsknerier, men det kan jo være greit å være obs på det.

Klassekamp er i det hele tatt et uttrykk som sjelden brukes av dagens ledelse i KKP. Og når uttrykket brukes er det stort sett for å fortelle

KINADEBATT

TF 39

hvor lite viktig det er i Kina i dag. Antagonistiske klasser finnes ikke, hvorfor da klassekamp?

Revisjonistene har alltid skydd klassekampen som pesten, og Teng er ikke noe unntak i så måte. Men nå er det jo sånn at klassekampen eksisterer objektivt i ethvert klassesamfunn, også i det sosialistiske klassesamfunnet. Klassekampen lar seg ikke avskaffe gjennom resolusjoner og erklæringer. Det Teng-gruppa gjør er å erklære Klassekampen som halvdød, samtidig som de fører en politikk som nødvendigvis må skjerpe klassekampen. En måneds tid før det 6. plenumsmøtet var det for eksempel en stor demonstrasjon av arbeidsløse i Shanghai som ble slått ned av politi (kilde: Aftenposten). Dersom Teng-gruppa går videre på linja si om at industriforetak skal bedømmes etter profitten, og tendensene til å utvide private familiebruk på bekostning av kollektiv bruk fortsetter, vil dette nødvendigvis føre til ytterligere skjerpa klassekamp.

KULTURREVOLUSJONEN

Kulturrevolusjonen har naturlig nok fått hard medfart av Teng og hans folk. Den er blitt karakterisert som »de ti svarte åra» og »ei ulykke for Kinas folk». Det er også blitt sagt at det

eneste bra ved kulturrevolusjonen er at det går an å bruke den som et negativt eksempel. De som sier det er ledelsen i KKP i dag, altså fienden av kulturrevolusjonen. At fiendene av kulturrevolusjonen mener dette er vel ikke overraskende. Det som imidlertid overrasker meg er at de fordømmer kulturrevolusjonen så udialektisk og ensidig. Det er åpenbart at det ble begått svære feil under kulturrevolusjonen (som under enhver revolusjon), men det utelukker ikke at det går an å se dialektisk på den.

I synet på kulturrevolusjonen er jeg ikke bare uenig med Teng og hans folk, jeg er også uenig med Thomas. Thomas skriver: »Problemet er at medisinen mot revisjonisme som Mao anviste ikke har vist seg å virke. Uansett hvilket

synspunkt vi ser det fra, så har kulturrevolusjonen lidd nederlag.» Og han konkluderer: »Det må følgelig bety at Mao ikke har gitt fra seg noen tilfredsstillende teori for åssen revisjonismen bekjempes under sosialismen. Dette krever at vi må gå gjennom teorien om revisjonismen på nytt.»

Når en medisin ikke virker er det ikke sikkert det er medisinen (teorien) det er noe i veien med. En grunn til at medisinen ikke virker, kan være at sykdommen er for langt framskreden. Forøvrig kan Thomas argumenter brukes mot enhver teori som ikke lykkes i første forsøk.

Jeg har ikke godt nok kjennskap til forholda rundt utbruddet av kulturrevolusjonen til å kunne si noe sikkert, men jeg stiller et spørsmål om den ikke kom for seint. På meg virker det også som om den var for dårlig forberedt og planlagt, og at den ble satt ut i livet nærmest i all hast. Jeg kan godt tenke meg at sånne forhold kan ha bidratt sterkt til at kulturrevolusjonen tapte, og jeg er ikke villig til å sette tommelen ned for teorien om kulturrevolusjonen før vi har studert historia en del grundigere enn vi har gjort i dag.

PARTIFORBINDELSER MED KKP?

Både Thomas og Bjarne mener det vil være feilaktig å gå ut og erklære brudd med KKP. Dette er jeg enig i, men jeg er usikker på hva prisen er for at KKP ikke skal bryte med oss. Vi bør ikke ha partiforbindelser med KKP for enhver pris, f.eks. ikke dersom det betyr at vi ikke åpent kan si hva vi mener om KKP. Spørsmålet blir derfor ikke om vi skal bryte med KKP, men om vi skal være snille og oppføre oss på en måte så ikke KKP bryter med oss.

Jeg mener det er ei grense for hvor lenge vi kan fortsatt kalle Teng for marxist, fortsette å late som ingen ting når Teng og hans folk innfører kapitalisme i Kinas industri og jordbruk, når de forfalsker Mao Tsetungs tenkning, sprer illusjoner om fredelig overgang til sosialismen og så videre.

I den internasjonale erklæringa fra vårt siste landsmøte kritiserte vi f.eks. høyretendenser i ml-bevegelsen i Vesten, men vi holdt kjeft når det gjaldt revisjonismen som blir spredd fra det store partiet i Østen. Hvorfor ble ikke KKP kritisert? Thomas sier om dette: »Det kan en partiuttalelse (...) vanskelig gjøre offentlig så lenge vi satser på å ha partiforbindelser.» Dersom sjølsensur av denne typen skal være grunnlaget for partiforbindelser med KKP, er jeg uenig. Partiet vårt tåler ikke mange slike uttalelser før forvirringa blir total. Og i disse tider er det nettopp det motsatte, ideologisk

avklaring, vi trenger.

Det jeg håper på er at denne diskusjonen kan konkludere med at revisjonistene, borgerskapet, har makta i KKP, og at det derfor bare er et tidsspørsmål når Kina blir et kapitalistisk land om ikke maktforholda i KKP endrer seg grunnleggende. Et sânt syn bør vi også gi uttrykk for offentlig, så får heller KKP bryte med oss om de ønsker det. Det finnes viktigere ting her i verden enn å ha forbindelse med et parti leda av revisjonister.

YP.

HVORFOR SKAL VI STUDERE

"HVA MÅ GJØRES?"

Grunnlaget for alt vårt arbeid er at vi har en egen teori, marxismen-leninismen-Mao Zedongs tenking. I utgangspunktet er det ikke noe annet som skiller oss fra andre politiske retninger enn denne teorien. Arbeidet vårt vil helt ut stå og falle med om vi evner å tilegne oss, anvende og videreutvikle denne teorien. Det er snart gjentatt til kjedsomhet at vi er i en periode med krise, med tvil, usikkerhet og forvirring på marxismens holdbarhet. Og som en nødvendig følge av denne tendensen kommer frafall, splittelse og oppløsning.

Vi får ikke snudd denne tendensen uten å konsolidere partiet på vårt teoretiske grunnlag. Den sviktende tiltrua til marxismen kommer i partidistriktet nå særlig til uttrykk ved krav om at alle studier må være direkte »matnyttige». Hva er galt med dette synet? Har vi ikke alltid ment at studier skal ha praktiske siktemål? Jo, men saken er den at hele marxismen er en praktisk teori. Når forslag om å studere grunnleggende marxisme blir møtt med forslag om å studere aktuelle spørsmål i stedet, så mener jeg det uttrykker manglende tillit til marxismen. Jeg mener det dreier seg mye om tanker som at teorien ikke har holdt hva den

lovet (problemet i vårt arbeid, i sosialistiske land). Haken ved denne instillinga er at den ikke lar marxismen få en rimelig sjanse. Det blir ikke undersøkt om problemene skyldes teorien eller mangelfull anvendelse av den.

De teoretiske problemene våre omfatter etter min mening hele vårt teoretiske grunnlag. De omfatter grunnleggende programspørsmål (som sosialismedebatten), taktikk (partiets arbeidsmåte), og organisasjon (demokratisk sentralisme). Allment er sjølsagt programspørsmåla, politikken viktigst. Uten en viss enhet her har det ingen mening å drøfte taktikken og organisasjon. Landsmøtets vedtak om prinsipp-program ga avklaring et stykke på vei. Samtidig gjenstår viktige spørsmål for videre studier og undersøkelser (Sosialismen, økonomien, filosofi). Men uansett vil ikke enhet i programspørsmål uten videre løse motsigelser om taktikk og organisasjon. De russiske marxistene oppnådde først enhet i programspørsmål. Etter Lenins Hva må gjøres? ble det også stor enhet om taktikken. Likevel fikk vi etterpå den endelige delinga i bolsjevik og mensjevik med utgangspunkt i »detaljsspørsmål» i partivedtektene. Dette

KONTINGENTEN

TF 41

framstilles detaljert i Lenins bok »Ett skritt fram og to tilbake«.

Hva må gjøres? framstiller det kommunistiske partiets taktikk slik Lenin utvikla den i kamp mot de revisjonistiske strømningene ved århundreskiftet. Grunnlaget for denne taktikken er at den marxistiske teorien utvikler seg ved siden av arbeiderbevegelsen, ikke innafor den. (En svært aktuell bekreftelse på at arbeiderbevegelsen utvikler seg uavhengig av sosialistisk teori har vi i Polen). Mot dette synet hevdet opportunisten at den sosialistiske bevisstheten ville utvikle seg på grunnlag av den spontane veksten i arbeiderbevegelsen.

Av Lenins syn følger at den sosialistiske bevisstheten må tilføres arbeiderbevegelsen utofra. Opportunisten mente sosialismen skulle vokse fram innafor arbeiderbevegelsen. Hva må gjøres? handler om hvordan partiet må arbeide når oppgaven er å tilføre arbeiderbevegelsen sosialistisk bevissthet utofra.

Lenins syn på partiorganisasjonen følger av synet på taktikken: Partiet må være sentralistisk, kunne arbeide fra toppen og nedover (»byråkratisk«), mens opportunistene ønsket seg mest mulig lokal frihet (autonomisme) og utvikling av arbeidet fra bunnen og oppover (»demokratisk«). Kampen om organisasjons-prinsippene er grundig framstilt i Ett skritt fram og to tilbake. Denne boka var som kjent alternativt forslag til obligatoriske studier i år.

Opplegget for tre studiemøter som er trykt i Røde Fane nr.2/81 er etter mitt syn godt. Det gir bra utgangspunkt for å diskutere en rekke av de sentrale spørsmål i Hva må gjøres? Men lay ouden er dårlig og gjør det vanskelig å få oversikt. Jeg vil anbefale folk å bruke penn/tusj til å numrere og skille spørsmåla fra sitatene.

Hans.

NEI TIL TEKNISK LØSNING PÅ ET POLITISK PROBLEM

Avdelinga vår har fattet vedtak om å heve kontingenten med kr. 15.- pr. person pr. måned. Melding om kontingentøkning ble av avdelinga oppfattet som et direktiv, og vedtaket går derfor ut på at vi ikke søker dispensasjon.

For egen del vil jeg likevel få protestere mot kontingentøkningen. I TF i april 81 er det en artikkel av kassereren i SK: »Sviikt i kontingentinngangen truer partiet». Her angis 4 grunner til redusert kjøpekraft for partiet: 1. Gjennomsnittlig kontingent pr. medlem pr. år har gått ned. 2. Utmeldinger. 3. Ikke betalende »medlemmen». 4. Prisstigningen. Prisstigningen er det ikke så mye å gjøre med, men om de andre årsakene vil jeg si følgende:

Spørsmålet om pengegaver til partiet, både når det gjelder kontingent og innsamlingskampanjer, er først og fremst et politisk spørsmål. Mye penger og villige givere forutsetter at folk *skjønner* at pengene trengs og har *tillit* til at pengene blir brukt til beste for partiet. Dersom forståelse og tillitt mangler, så

er det ikke mulig å løse problemet verken med ekstraavgift på kr. 15.-, eller med nytt prosent-system for utregning av kontingenten eller med en »tette de verste høla» innsamling til RV/AKP.

Kassereren mener at prosent-trekk er det mest solidariske, og at å fastsette kontingenten på subjektivt grunnlag fører til for store forskjeller. Jeg mener at kontingenten *må* fastsettes ved vurdering av den enkeltes totale økonomi, folk med samme inntekt vil ha forskjellige økonomiske forpliktelser. Innføring av prosent-kontingent er bare et forsøk på å løse et politisk problem ad teknisk vei.

Når medlemstallet i partiet synker, så får SK sørge for at antallet partifunksjonærer og utgiftene til byråkrati-arbeid, blir redusert tilsvarende. Det gjelder i AKP som andre steder at en får »sette tæring etter næring».

Inge.

SVAR TIL INGE

Du sier at SK får «sette tæring etter næring» og sørge for at antall partifunksjonærer og byråkratiarbeid blir redusert i takt med at medlemstallet minker.

For det første så setter SK og ØKU tæring etter næring. ØKU passer omhyggelig på at utgifter ikke overstiger inntekter og at drifta går i balanse. Dette skjer bl.a. ved å redusere antall ansatte og holde svært lav lønn. Men vi er alvorlig bekymra over de politiske konsekvensene av en slik reduksjon av partiets ansatte. Her virker det som Inge ikke deler denne bekymringa. Jeg mener det er lite byråkrati-arbeid i partiet. Det er nærliggende for meg å si noe om ØKU, nokså typisk «byråkrati-arbeid» eller hva. Landsmøtet fikk sjølsagt full informasjon om partiets og partibedriftenes økonomi. ØKUs bemanning til å lede dette arbeidet osv. Det oppsto da sterke stemninger om at det var på kanten av det uforsvarlige å med et absolutt minimum av partifunksjonærer til å lede så store økonomiske områder og disposisjoner. Jeg forsvarte det ut fra at det ikke fantes dekning for mer og at de andre utvalga: FU, IU, studieutvalg osv. var så tynt bemanna av partifunksjonærer at det ikke var riktig med omdisponeringer.

Jeg tror Inge og jeg vurderer svært ulikt de politiske konsekvensene av en reduksjon i partiets kjøpekraft. Jeg frykter særlig at en slik reduksjon vil skade partiets mer illegale organisering.

Prosenttrekk er ikke en metode for å kompensere for minskning i medlemstallet i partiet. Det er heller ikke et mottrekk mot skiktet av ikke-betalende medlemmer i partiet. Vedtektene slår klart fast at det er et krav til medlemsskap i partiet å betale kontingent. Forslaget om prosenttrekk er satt fram fordi en kritisk vurdering av det nåværende systemet viser mange svakheter, som Inge hopper lett over.

Vi har nå en norm for kontingenten, men normen er temmelig flytende. Det fins lag i

samme by og innen samme bransje med svært ulikt kontingentnivå. Når en undersøker, finner en at forskjellen først og fremst består i at det ene laget har en kasserer som driver det som ei venstrehåndsoppgave og at laget ikke har diskutert kontingenten på flere år. Kontingentnivået varierer sterkt fra distrikt til distrikt. Og snittet kan variere mye fra termin til termin i det samme distriktet. Dette er da i stor grad knytta til DS-kassereren sin jobbing og hvilken plass DS har gitt økonomisk arbeid. Her fins DS som stadig skifter kasserer, kanskje flere ganger i året. Her fins DS der kassereren har denne oppgava bare som ei bioppgave. Og det fins DS som følger SK-direktiva om økonomisk arbeid, lar kassereren ha det som sin hovedoppgave over lengre tid og da også oppnår helt andre resultater. Konklusjonen er at kontingentfastsettelsen for den enkelte er temmelig tilfeldig.

Det nåværende systemet er bygd på at kamerater med høy inntekt skal betale mer kontingent enn kamerater med lav inntekt, men prinsippet er flytende i sin utforming. Praksis har blitt at kamerater med høy inntekt betaler forholdsvis for lite kontingent og ingen progressiv stigning.

Så har vi problemet med prisstigninga. Vi har hittil møtt dette med oppfordringer om å øke snittet, i 1980 med 10% og i 1981 med 15 kr. pr. måned. Det er flere lag som har reagert på den siste oppfordringa enn på den første. Men det er like sikkert at mange lag - kanskje over halvparten - overhode ikke har reagert på dette, ikke diskutert det eller tatt noe tiltak. Når prisstigninga på 2 år reduserer kjøpekrafta med 25 %, så må partiet ha et kontingentsystem som på en mer effektiv måte svarer på prisstigninga.

Vårt svar på kritikken av det nåværende systemet er prosenttrekk.

- a) det gir et klart definert kontingentnivå likt for hele landet.
- b) den som tjener mer skal betale mer over et visst inntektsnivå, progressivt økende.
- c) innebygd mekanisme som øker kontingenten

KONTINGENTEN

TF 43

i takt med lønnsutviklinga i samfunnet.

d) systemet gir rom for individuelle vurderinger ved at avdelinga dekker beløpet dersom det fins kamerater som av særskilte årsaker ikke kan betale så mye som prosenttrekket tilsier.

Inge skriver at tillitsforholdet er viktig. Det er jeg enig i. Landsmøtet fikk seg forelagt full informasjon om partiets økonomi og ledelsens disposisjoner. Det er sjølsagt bare på et slikt grunnlag det er mulig med ei allsidig vurdering. Landsmøtet konkluderte slik:

»Økonomikrisa er avverga, og det er lagt et solid fundament for en sunn partiøkonomi. Landsmøtet vil gi honnør til SK for måten disse alvorlige problemene er løst på. I samsvar med den sjølkritikken som ble lagt fram for partiet, er det tatt et grundig oppgjør med tidligere feil. Dette skulle være et godt utgangspunkt for å gjenopprette tilliten til SKs økonomiarbeid.

Videre er det nødvendig å stanse tilbakegangen i kontingentinnbetalinga, og snu dette til ei positiv utvikling. Skjer ikke det, kan vi få ei krise i partiøkonomien som vil føre til kraftig svekkelse av partiorganisasjonen og de sentrale organer.

Landsmøtet vil peke på at SK nå forvalter partiets inntekter på en måte som bør være en spore til å yte mer. Viktige oppgaver som styrking av faglig arbeid, studieaktiviteten, det internasjonale arbeidet og arbeidet med å forberede partiet på en krigssituasjon vil bli skadelidende hvis ikke den negative tendensen i kontingentarbeidet blir snudd.»

Kassereren i SK.

FORSLAGET OM PROSENTKONTINGET

Det er kommet en god begrunnelse for at kontingentsystemet bør forandres i TF-april.

Fire saker vil forslaget om prosent-kontingent motvirke:

Tendensene til:

- Prisstigning
- Fall i gjennomsnitt pr medlem
- Færre folk
- Ikke-betalende medlemmer.

På et kasserermøte kom det fram motsigelser til at vi skulle ha et likt prosenttrekk i partiet.

I dag fordeler medlemmene seg over satser, som er faste, og nokså fleksible. Det viste seg på møtet at det eksisterer flere kamerater som ikke betaler i forhold til inntekta si, men ligger på andre satser. Årsakene er delvis reelle (barnebidrag, kona kontroll med kassa etc.), delvis var det ideologiske (festing etc. kontra et »parti-liv», direkte uenighet med ledelsen i partiet). Gjennomgående viste det seg at dette enten gjelder eldre folk rekruttert fra arbeiderklassen, eller folk med mistillit til den nåværende ledelsen i partiet. Blir satsen heva til

f.eks. 2,2%, vil disse folka falle fra. I dag er de i hovedsak viktige medlemmer, som betaler det de kan. Dette er ikke slapphet.

Mange nye vil synes denne terskelen er for høy. Jfr. AP-kontingenten, 50 kr. i året.

En kan spørre seg om det nye systemet er rettferdig. Husk at skatten blir fastsatt ut fra et digert skjema, med masse fradragsretter. LO-kontingenten er noe folk hater. Det som redder den, er at den trekkes automatisk de fleste steder. Jammen, partiet er noe kvalitativt annet, vil mange si. Ja, det er det. Mange har også oppfatta adgangen til å bestemme kontingenten på den gamle måten, slik.

Jeg spør: Løser prosenttrekket problemet med inndrivinga, som de fleste kasserere sliter med i dag? For å ta fakta: Problemet med ikke-betalende medlemmer, færre folk, blir ikke løst ved prosent-trekk. Politiske diskusjoner vil fortsatt være hovedformen for kontingent-inndriving.

Prisstigning, og fall i gjennomsnitt pr. medlem, vil bli løst.

Dette kan likevel løses mer fleksibelt.

Forslag: Avdelinga fastsetter prosenttrekket for hver enkelt kamerat.

Tenk over dette, som jeg mener ivaretar nettopp disse sakene. Motivasjonen vil avgjøre størrelsen, og det vil det bli kamp om med hver

enkelt. Det får vi også med et 2,2%-system. Hva hindrer mitt forslag?

Hilsen
Margaret.

SVAR TIL MARGARET

ØKU er innforstått med at det ligger flere problemer for avdelingene og den enkelte ved overgang til prosent-trekk. Vi håper å få løst disse ved diskusjoner i avdelingene, ved drøftinger på kasserer-konferanse til høsten og vi skal kjøre to prøvefylker, fra 3. termin 81.

Argumenta til M. , mener jeg ikke holder.

Partikontingenten er en del av det helt nødvendige utgiftene på linje med strøm og fagforeningskontingent. Det er greit å sammenlikne med fagforeningskontingenten. Den ligger på fra 1.5% til 2.1%. Dette gjelder en masseorganisasjon. Ingen melder seg ut av fagforeninga, eller nekter å organisere seg fordi kontingenten er for høy. Kontingenten er akseptert som en nødvendig utgift. At et parti som skal være arbeiderklassens fortrøpp har en kontingent 0,1% høyere enn grafisk forbund, er helt rimlig. Spesielt tatt i betraktning av at det er partiets eneste inntekt, og i betraktning hva det koster å drive et revolusjonært parti i et kapitalistisk land. Jeg trur ikke fagforeningskontingenten i seg sjøl er forhatt blant arbeidere, men de hater de som lyxer seg av disse pengene. Arbeiderklassen er bevisst at den trenger fagforeninga og at foreninga trenger penger, men ikke høye pampelønninger og luksusliv på hoteller. Dette problemet har ikke vi.

Dersom det er partimedlemmer som ikke er i stand til å betale 2.2% må det være avdelingas

oppgave å sikre at den riktige summen kommer inn fra avdelinga i forhold til samla inntekt. Jeg trur at dette vil dreie seg om spesielle tilfeller. Du vil alltid kunne finne »spesielle» eksempler, men partiet kan ikke lage et kontingentsystem utifra slike særegne forhold.

Om det er medlemmer som ikke vil være medlem fordi kontingenten er for høy, er det sjølsagt et helt annet problem og et politisk, ikke økonomisk spørsmål. Men vi mener at det er helt uakseptabelt for et parti som vårt at noen skal spare og betale en høy kontingent til tross for lav lønn, mens andre som tjener mye bedre kanskje bare betaler tredjeparten i kontingent. Dette er lite solidarisk. Kontingenten gjør partiet i stand til å arbeide. Det vil si å betale kontingenten så høy som mulig er en politisk oppgave.

Forslaget om at avdelinga setter størrelsen på trekket for hver enkelt kamerat dekker ikke intensjonene med prosenttrekk. Egentlig er den eneste forskjellen på dette forslaget, og det vi har nå, at avd. og kameraten betaler en viss prosent utifra hva de synes sjøl i motsetning til slik det er nå, et visst antall kroner.

Vi ønsker et enkelt, lett kontrollerbart og mest mulig rettferdig system. Ms forslag løser ikke dette, tvertimot.

Truls.

OM PARTI ØKONOMIEN

I juni-TF blir det i forbindelse med forslaget om prosenttrekk sagt ein del om kontingentkampanja -80. Den får karakteristikken mislukka. Eg skal ikkje bestride dette, men kun peike på at kampanja likevel har betydd framgang for kontingentarbeidet i vårt distrikt.

Frå 1.termin 80 til 1.termin 81 har vi heva gjennomsnittlig kontingent pr. medlem med ca. 10%. Dvs. at vi omtrent har greid å halde tritt med prisstigninga.

Vi har senka andelen »ikkje-betalende» medlemmer betrakteleg.

Enno står det igjen ein del arbeid med å få inn pengane til rett tid. Men også her er det framgang.

Dette viser, at sjølv om det er store praktiske problem og motsetningar i partiet har det vore mulig å parallellt drive økonomi-arbeidet.

Når kampanja likevel blir mislukka er det grunn til å spørje hva årsaka er? Det er umogeleg å sitje i ein avgrensa del av landet å uttale seg om dette. Men våre egne erfaringer viser likevel nokre viktige forhold:

PRIORITERING

Eit nøkkelspørsmål er å gje kassereroppgava til ein person som har anledning til å prioritere den som hovedoppgave. Dette gjorde oss istand til å drive økonomiske diskusjoner overfor DS, distriktsårsmøtet og overfor avdelingene. Dette har gjort det mulig å drive ein grundigere kontroll med både inntektene og utgiftene. Kombinasjon av typen: sekretær og kasserer viser seg ubrukbar.

Dette er tilsvarende i avdelingane. Der det er ein ansvarleg som kan drive og følge opp kontingentarbeidet, der går det bra.

METODE

Det har også vist seg nødvendig og viktig å

behandle avdelingene særegen, ikkje behandle alle likt. Tiltaka overfor avdelingane må nødvendigvis variere med nivået avdelingane held seg på. Utifrå ei 3 deling av laga har vi valgt ulike tiltak møter med laget/evt. styret, tiltak med spørsmål osv.

DEN POLITISKE MOBILISERINGA

Den politiske mobiliseringa omkring kontingenten er til sist det avgjerande spørsmålet. Vi har gjennom heile kampanja knytta det til behovet for sterkare sentralisme, behovet for lønna folk i partiledelsen, som kan frigjere ledelsen frå rutinearbeid, gjere ledelsen betre i stand til å lede politisk, gje ledelsen større handlekraft. Og vi har i løpet av perioden blitt istand til å realisere dette ved å benytte mindre lønna arbeid. Som følge av dette, har ledelsen bl.a. blitt i stand til å gjennomføre kaderskoleringskurs for medlemmer fra alle avdelinger.

Enno står det motsetningar på spørsmålet om det er rett å satse på fast tilsette/lønna partifunksjonærer. Enkelte snakker om at »byråkratisk arbeid» må reduserast. Det blir peika på at andre metoder for ledelse er bedre. Alternativet er å trekke folk ut fra grunnorganisasjonane og bygge ein stor og uhandterlig ledelse. Diskusjonar på dette spørsmålet må føres til endes.

NYTT KONTINGENTSYSTEM? PROSENTTREKK?

Det gamle kontingent direktivet har ført med seg muligheten for stor ulikhet i kontingenten pr. medlem. Vi treng noko strammare *normer* for kvar enkelt. I dag er det relativt lett for velsituerte medlemmer å få nedsatt kontingenten pga. investeringer ol. Forslaget til prosenttrekk er likevel truleg for stivbeint. Prosentsatsen bør truleg senkes litt, slik at det

blir noe større spillerom fror politisk entusiasme.

Enkelte argumenterer *mot prosenttrekk* fordi det er ei teknisk løysing på eit politisk problem. Uansett er det ei teknisk løysing som provoserar fram ein politisk diskusjon om partiøkonomien. Når ein har brukt eit år på ei økonomikampanje uten å få særleg respons, så er det ikkje uviktig med slike tiltak.

Hovedmetoden må sjølsagt vere politisk. mobilisering. Men i enkelte perioder er det nødvendig med praktiske endringer.

Andre er i mot å auke kontingenten med argument som: når medlemstallet går ned må vi setje tæring etter næring, redusere »byråkratiet». Dette vil bety å forsterke problema, ikkje løyse problem med tilbakegang.

I denne perioden av partiet sitt liv er det viktigare med sterk økonomi enn nokon sinne. Redusert økonomi vil kun forsterka problema. Økonomisk framgang vil legge eit materielt grunnlag for å ta eit skritt framover politisk.

Kasserer
Trøndelag.

MELDING FRA REDAKSJONEN

Red. ber innsenderne å *renskrive* manus før de sender dem til oss. Det er ofte vanskelig å gjette hva som skal stå når det er flere overstrykninger, innskudd, tillegg osv. med piler osv. Det er slett ikke alltid at vi gjetter riktig, og dessuten tar det ekstra, unødvendig tid for oss.

Red.

STÅ PÅ JENTER

Partiet sin sjølkritikk på undertrykking av kvinnelige kadre i organisasjonen, er null verdt uten en skarp gjennomgang av de materielle vilkåra for denne undertrykkinga.

Etter min oppfatning må følgende vilkår være tilstede for at jentene skal bli den politiske krafta som partiet mener de skal bli:

-partiet må stille dristige politiske oppgaver for kvinnekaderen. For å få til dette må gutta ta på seg en langt større del av trivielt sekretær/distribusjonsarbeid enn jentene, feks. 20% på jentene og 80% på gutta. Jentene må fristilles til og prioriteres ved skolingstiltak

- i mange »progressive» familier, deler ekteparet husarbeidet 50-50. Dette holder ikke! Jentene trenger mer tid og mer armslag for å komme i

siget. Hvis nødvendig må fordelinga bli 70 - 30, eller, 80 - 20 eller kanskje 100 - 0! I visse perioder!

-og sist, men ikke minst: jentene må starte en alvorlig gjennomgang av alle »kvinnepliktene» i samfunnet: være god mor, stryke tøy, huske bursdager: kort sagt alle de tinga som går med kronisk dårlig samvittighet for ikke å ha fulgt opp. Hvis en skal stille krav til mannfolka om å ta f.eks. 70 % av arbeidet i hus og hjem, vil man unngå en skarp konfrontasjon med mange av disse tinga.

Stå på jenter.

»70-30».

KVINNEPOLITIKK

TF 47

HVORFOR GÅR JENTENE FRAMOVER POLITISK HOS OSS?

F: For mitt vedkommende er det flere ting. For det første kom jeg med i skikkelig organiserte former igjen. I 2-3 år ble det bare tull der jeg var før så der sto jeg på sidelinja. Så har også kamerater i avdelinga her diskutert endel med meg og liksom sådd den ideen at jeg har større muligheter. Det er greitt å delta og gjøre endel ting, men jeg har aldri før tenkt at jeg kan utvikle politikken og ta virkelig ledende oppgaver. Så ser jeg også nødvendigheten av at jentene *krever* å få delta mer - ta mer ansvar.

H: Det betyr endel at ledelsen i en avdeling har tru på jentene. Den diskusjonen om RV-lista vi hadde (om F. skulle stille på 2. plass) betydde mye. Da blei hele avdelinga trukket med og du ble jo presset litt også.

F: Hvis sjøllittlen ikke er på topp, så er det all right å ligge sånn i bakevja. Hvis det da ikke kommer folk og sier «Har du tenkt å stå stille på det nivået hele livet?» Så er det en annen ting. Det er lov å gjøre feil også. Det er ikke bare «toppfolk som aldri gjør feil» som skal ha oppgaver.

H: Det er viktig å ha med at en må kjempe med seg sjøl også. Endel ml-jenter tror de er så bevisstgjorte, men så viser det seg at de gamle vanene og holdningene henger i. Det blir et spørsmål om å godta at en skal stå stille, eller våge å kaste seg inn i nye utfordringer.

F: Det der krever en hel del. Hvis du gjør noen feil så tenker du veldig lett: «dæskan, - dette går ikke». Men da må en bare stå på videre.

H: Så har T. og du og jeg diskutert endel innimellom og oppmuntra hverandre, og pekt på dette her. I forbindelse med et møte ble jeg foreslått til en oppgave med å holde innledning. Så ville ikke jeg. Da var hun frampå og sa at hun ville ta det.

En av årsakene til at jentene står sterkere nå, er også Kvinnefronten. Der er det endel uavhengige, sterke folk. KF har ikke vært helt avhengig av kommunistenes innsats, kanskje

nettopp fordi partiet har prioritert et jamt arbeid i fronten. Vi har ikke trukket folk inn og ut.

F: Det er klart at jeg har lært mye innafor RU og partiet. Men når det gjelder organisering og å ta på seg og fullføre oppgaver, så har KF betydd mye mer.

- Har dere merket linjer i partiet som har hindra dere i å bli dyktigere?

F: Det er vanskelig å sette fingeren på noe spesielt. Det er kanskje mer at jeg har blitt oversett på en eller annen måte.

H: Jeg synes det har vært en klar tendens i partiet til at dem som er flinke til å prate for seg blir sett på som mer ledende. Det er nettopp på sånne områder vi har lita tru på oss sjøl. Jeg har f.eks. unnlatt å ta opp ting når det blir kamp for jeg vet jeg vil komme til kort, - sjøl om jeg vet at jeg har rett. Endel gutter har en stil med å ta deg på at du sier ord feil eller uttrykker deg klosset.

F: Så blir vi dupert av det. Vi ser jo jenter i KF som har deltatt i politikk i mange år. Men da vi starta partisirkel med dem, nekta de å være med hvis det var gutter der. Da ville de bli sittende som tilhørere. På sirkelen nå så tyter det jo ut av dem ideer og meninger.

H: Grunnen til at vi lar oss trække på, er at vi stiller så høye krav til oss sjøl. Guttene stiller mye lavere krav til seg sjøl, og tar ting mer lettvtint. Dessuten har partiet aldri hatt noen stil med å rose og oppmuntre folk. Det rammer oss jentene mest.

F: I samfunnet ellers så kan en få inntrykk av at en gutt kan si nesten hva som helst uten at noen reagerer. Men hvis jenter skal ta ordet bør det de kommer med være svært klokt og klart. Noe av dette finner vi vel og i partiet.

H: Sjøl mannfolk som i teorien ønsker å støtte jentene, må «tas» iblant. Sånn kritikk kan være ubehagelig å ta inn over seg, men på sikt tjener

partiet på at vi blir *flere* som kan ta ansvarsfulle og ledende oppgaver. Da får vi heller bruke litt skarp lut. Vi må både kjempe mot nedvurdering og undertrykking fra menn, men samtidig så må vi gå i spissen sjøl. Det nytter ikke å sette seg ned å surmule og kreve at »mannen og partiet skal oppdra oss», - vi må *sjøl* kreve oppgaver.

Det jeg tror har skjedd med jentene i avdelinga er at alle sammen har gripi det at vi vil framover sjøl. Alle har tatt imot utfordringer som de ikke ville turt tidligere. Spesielt nå har vi deltatt med å lage innledninger og utforme politikken. Grunnsirkelen til partiet slik den er nå, holder jo slett ikke mål. Så vi måtte bl.a. lage et helt nytt opplegg sjøl for et møte om sosialismen og både T. og du satt jo i timesvis og leste og skrev. Det som var merkbart der, var at det dere skrev ut fra dere sjøl ble levende og bra i innledninga. Men når dere tok ting rett fra boka, ble det tregt.

F: Ja, jeg prøvde å ta fra mitt eget hue å si det Engels og disse gutta sier. Men så ble jeg usikker på om det jeg skreiv var riktig politikk, og så blar jeg heller opp. Da blir det ikke så bra. Det

er viktig å sette av mye tid til sånne innledninger, - f.eks. 4 timer av gangen. Så bruker jeg 2 timer til å lese og ta notater og 2 timer til å skrive.

H: Jeg satt i ett i 6 timer med den ferdige innledninga. Da hadde jeg grubla endel på det, og gått gjennom det dere hadde laget og diskutert med en annen kamerat. Sånne type arbeid krever mye tid og diskusjon, men den tida *må* vi ta oss.

F: Det blir altså: hele søndagen, 7 timer, setter jeg av til dette.

H: Da jeg leda avdelinga her, gjorde jeg den feilen at jeg lagde alle dagsordner, reiste rundt med dem og brukte mye tid på flying. Men jeg skulle være *politisk* ledende, så måtte jeg stå opp 5 om morgenen for å lage innledning og så ble det bare halvgodt. Jeg har stått imot press fra DS her i lang tid. De ville ha meg til å være sekretær eller økonomiansvarlig, - de tregnte noen til å holde orden på papirene sine. Det er oppsummert at kaderpolitikken har vært svært dårlig i partiet. Det rammer jentene spesielt hardt. Det er det viktig å rette opp. ☐

Leder: Partiet i landsmøteperioden	2.
Grovplan 82 - 84	13.
Plan for det faglige arbeidet og arbeidet på arbeidsplassa	14.
Punkter til langtidsplan - kvinnepolitikk	19.
KK-arbeid i framgang, men svakhetsteget nå	22.
AKP og »Nei til atomvåpen»	25.
Noreg ut av NATO	25.
Spørsmålet om NATO	26.
NATOs avskrekkingseffekt	27.
Det fins fortsatt to supermakter	28.
To supermakter - og Sovjet den største trusselen	31.
»Fredsmarsj» og kampen for å utsette krigen	33.
Solidaritetsarbeid med Afghanistan	35.
Om Kina KKP og våre reaksjoner	37.
Hvorfor skal vi studere »Hva må gjøres»?	40.
Nei til teknisk løsning på et politisk problem	41.
Svar til Inge	42.
Forslaget om prosentkontingent	43.
Svar til Margaret	44.
Om partiøkonomien	45.
Melding fra redaksjonen	46.
Stå på jenter	46.
Hvorfor går jentene framover politisk hos oss?	47.